

MED ANDRE ORD —

*VELKOMMEN I
FORVALTNINGEN*
**MAGT, RET OG BRÆK-
KEDE NÆSER**

*TYSKLAND ER
DET NYE SCHWARZ*
**FRA TYSKERFOBI TIL
TYSKLANDSEUFORI**

*SAMMENLIGNENDE
STATSKUNDSKAB*
ET FAG I VÆLTEN

REVVYREPORTAGE
**BAG
SCENETÆPPET**

TO STUDERENDE
**HVAD UDGØR EN
GOD UNDERVISER?**

SIDE 9-VIP'EREN

MED ANDRE ORD—

MED ANDRE ORD #6 – Maj 2015

MED ANDRE ORD
www.polsci.ku.dk/mao
mao@ifs.ku.dk

Postadresse
Foreningen MED ANDRE ORD, Institut for Statskundskab,
Københavns Universitet
Øster Farimagsgade 5
1353 København K

Redaktører
Anders Bencke Nielsen
Katrine Bundgaard Schow Madsen
Philip Larsen (afgående)

Redaktion
Sophie Amalie Weirsøe Fallesen, Anders Joensen,
Mathias Knudsen, Thor Bjørn Andersen,
Lasse Raagaard Jønsson, Frederikke Held Berg,
Rebecca Elisabeth Mølsted Aatoft, Bjørn Ubbe Ebbesen,
Maria Lentz-Nielsen, Maja Lundgaard, Signe Illum Lindegren
Pedersen, Jonatan Mizrahi-Werner

Bidragydere
Ayca Uygur, Søren Sørensen, Nikolay Vasev

Grafik & layout
Daniel Krajewski (danielkrajewski1@gmail.com)

Tegninger
Daniel Krajewski, Nanna Honoré

Kontakt
mao@ifs.ku.dk
Facebook – MED ANDRE ORD

Forsidefoto
Thor Bjørn Andersen

Bagsideillustration
Daniel Krajewski

Om
MED ANDRE ORD er studieblad for studerende og ansatte
ved Institut for Statskundskab, Københavns Universitet.
MED ANDRE ORD drives som en selvstændig forening og er
støttet af Institut for Statskundskab.

Indsend materiale
Enhver er velkommen til at indsende materiale til redaktionen.
Redaktionen forbeholder sig retten til at redigere, forkorte og
udelade indsendt materiale. Redaktionen påtager sig intet
ansvar for materiale, der indsendes uopfordret.

Annoncering
Direkte forespørgsel på mail mao@ifs.ku.dk
Helsides (sort/hvid): 1500,- kr.

Tryk
Frederiksberg Bogtrykkeri A/S
Oplag 800
ISSN 2246-0926

Deadline for denne udgivelse var 8. april 2015
Deadline for næste udgivelse er 20. august 2015

DEN VIGTIGE UNDREN

Som statskundskabsstuderende er ens fremmeste dyd at undre sig. Undren opfører sig retningsløst. Den fører den tænkende på omveje og leder ud i det uvisse. På Institut for Statskundskab er vi ikke altid lige begejstrede for det uvisse, som vi angriber med teorier, hypoteser og metodisk stringens. Vi reducerer det komplekse og gør det ubegribeligt håndgribeligt i jagten på vished.

Alligevel står institut såvel som studerende over for den uvished, der materialiserer sig i studiefremdriftsreformen. Når de dugfriske studerende vælter ind ad portene til tutorflokkens velkommende kram og KØS, følger reformen og forandringerne med. Det er ikke sikkert, at vi kan anvende de vanlige redskaber til at gøre reformen lettere forståelig og spiselig. Netop derfor medfører reformen også, at en vis tvivl melder sig på banen. For hvordan håndterer man det uvisse?

I denne udgivelse af MED ANDRE ORD har redaktionen ladet tvivlen råde. Det betyder, at vi har taget mange afstikkere. Vi har ladet os føre vidt omkring uden at have ét bestemt sigte for øje. Som læser vil man derfor hurtigt bemærke, at udgivelsen ikke er struktureret omkring et bestemt tema, som vi ellers har for vane.

Vi kaster os over vidt forskellige emner spændende fra humor i politologien over forårets feedback-debat til Tysklands (oversete) betydning. Vi retter også opmærksomheden mod efterårets frafald på faget Sammenlignende Statskundskab, der i den grad vakte forundring blandt studerende og ansatte. I samme bold-

gade tager to studerende til genmæle over for de tre undervisere, der i sidste nummer af MED ANDRE ORD udtrykte deres forventninger til os studerende.

Udgivelsen fortsætter i en helt anden retning. Bladets afgående redaktør, Philip Larsen, har med afsæt i to forvaltningsetiske bestsellere taget statskundskaberens etos under kærlig behandling. Lyset rettes indad, udad og opad. Hvordan skabes de rette betingelser for, at et statskundskabsligt etos kan udfolde sig? Og hvad indebærer et sådant etos i første omgang?

Før vi byder velkommen indenfor, vil vi gerne knytte en kommentar til proteinbaren på forsiden. Hvad laver den der? Er den et kækt billede på, at bodybuilderens evige jagt på at optimere egen præstation også udfolder sig på Institut for Statskundskab? Eller er den derimod en stille, grafisk protest imod det akademiske maraton, der løber af stablen i september?

En klog mand sagde engang, at det er af tvivlens veje, man kommer til indsigten. Tvivlen og forundringen kan have mange udspring. En studiefremdriftsreform, en proteinbar. Det er redaktionens forhåbning, at bladets mange forskelligartede artikler kan vække den indre undren og give anledning til refleksioner. Refleksioner, der kan være nyttige i mødet med det uvisse, der banker på CSS' porte efter sommerferien.

Velkommen indenfor!

– *Katrine Bundgaard Schow Madsen & Anders Bencke Nielsen, på vegne af redaktionen*

5

ET FAG I VÆLTEN

8

SIDE 9-VIP'EREN

10

DEN TVIVLENDE
STATSKUNDSKABER

12

FRA TYSKERFOBI
TIL
TYSKLANDSEUFORI

15

MURSTEN TIL OVERPRIS

19

BAG SCENETÆPPET

24

HVAD UDGØR
EN GOD
UNDERVISER?

26

THE STUDENT-
TEACHER
RELATIONSHIP

28

HAR SKURKEN OP-
SKRIFTEN?

30

KUNSTEN AT SÆLGE
SIG SELV

34

FRA SKOLE TIL FABRIK
– ET BLIK PÅ FEEDBACK

36

DEN SOM GABER ER
BANGE FOR
FORDYBELSEN

38

MAGT, RET
OG BRÆKKEDE
NÆSER

42

MY PHD –
A WINDING ROAD

45

FORSKNING: HVAD
SKAL DET NYTTE?

46

KEND DIN
CAND.SCIENT.POL.

SAMMENLIGNENDE STATSKUNDSKAB

ET FAG I VÆLTEN

Sammenlignende Statskundskab var vidne til et stort frafald på efterårssemestret 2014. Faget er nu færdigevalueret, og eftertænksomheden har sænket sig over Instituttet. MED ANDRE ORD stiller her skarpt på efterårets hændelser og spørger, hvad der egentlig skete, da 55 % af en årgang framelde sig faget.

Af Anders Bencke Nielsen

I efterårssemestret 2014 udbød Instituttet for første gang faget Sammenlignende Statskundskab (SS). Efterhånden som sensommer blev til efterår, og efterår blev til vinter, oplevede faget et stort frafald blandt de nuværende sjettesemesterstuderende. På Instituttets gange, over Kommunens skoldhede kaffe og Jacques D's iskolde øl, blev der spekuleret og diskuteret. Hvor skulle årsagen til frafaldet findes?

Nogle studerende udpegede læse- og arbejdsbyrden som den primære synder. Pensum var i omegnen af 1900 sider, hvilket syntes meget for et fag på 10 ECTS-point. Dertil kom to obligatoriske skriveøvelser, hvor man skulle give skriftlig feedback til sine medstuderende. Andre fremhævede, at der var tale om en klassisk sneboldeffekt, hvor de studerende inspirerede hinanden til at framelde sig faget. Atter andre påpegede, at årsagen skulle findes i studiefremdriftsreformen: at framelde sig SS var for mange studerende sidste ud kald for at framelde sig et fag. Som med alle andre forhold i statskundskaben er svaret ikke entydigt, og årsagen til frafaldet findes sandsynligvis i en kombination af de nævnte årsager.

STORT FRAFALD – GODE EVALUERINGER

For at komme årsagen nærmere har vi sat tre interesser stævne: studieleder Anders Wivel, daværende fagkoordinator på SS, Julie Hassing, samt sjette-

semesterstuderende Eskil Rask, der fulgte faget hele vejen. Første spørgsmål går på, hvordan Instituttet forholdt sig, da de første frameldinger begyndte at tikke ind?

”Vi fulgte selvfølgelig udviklingen tæt, og på den baggrund besluttede vi at foretage en særlig grundig evaluering af faget for begge grupper – dem, der blev, og dem, der framelde sig,” lægger Anders Wivel ud. ”Evalueringerne viste faktisk, at hele 70 % af dem, der tog faget, vurderede, at undervisningsforløbet havde været udbytterigt eller meget udbytterigt. I kommentarerne udtrykte flere, at faget var spændende, og at det bestemt har potentiale.”

Julie Hassing siger i den forbindelse, at hun synes, at det er flot, at faget trods det store frafald vurderes så positivt af dem, der blev hængende. ”Det kan være svært at holde gejsten oppe, når ens medstuderende langsomt framelde sig, og i det lys synes jeg faktisk, at den overvejende positive evaluering af faget er et tegn på succes.”

FORM OG INDHOLD

At faget har potentiale, kan Eskil Rask nikke genkendende til. Han mener, at SS er et nøglefag, der er med til at gøre statskundskabsuddannelsen til noget unikt. Samtidig er han dog af den klare opfattelse, at der er plads til formmæssige forbedringer. *Fortsættes på side 6*

"Når jeg tænker tilbage, har SS uden tvivl været mit yndlingsfag rent indholdsmæssigt. Men formen haltede desværre gevaldigt efter. Her tænker jeg blandt andet på kvaliteten af visse forelæsninger samt den måde, man håndterede pensum på. Det fremstod sjusket."

Eskil Rask fremhæver også den dårlige stemning, som han mener lå over faget allerede under introforelæsningsen i september. Her kommenterede fagkoordinator Julie Hassing på den debat, som faget – før det var skudt i gang – havde givet anledning til blandt de studerende. Hun lagde vægt på, at det var en forudsætning at være fuldtidsstuderende, hvis man ville have fagets fulde udbytte.

"Man følte, at man blev anklaget for at være doven og forkælet, fordi man stillede spørgsmålstejn ved et uforholdsmæssigt stort pensum" – Eskil Rask

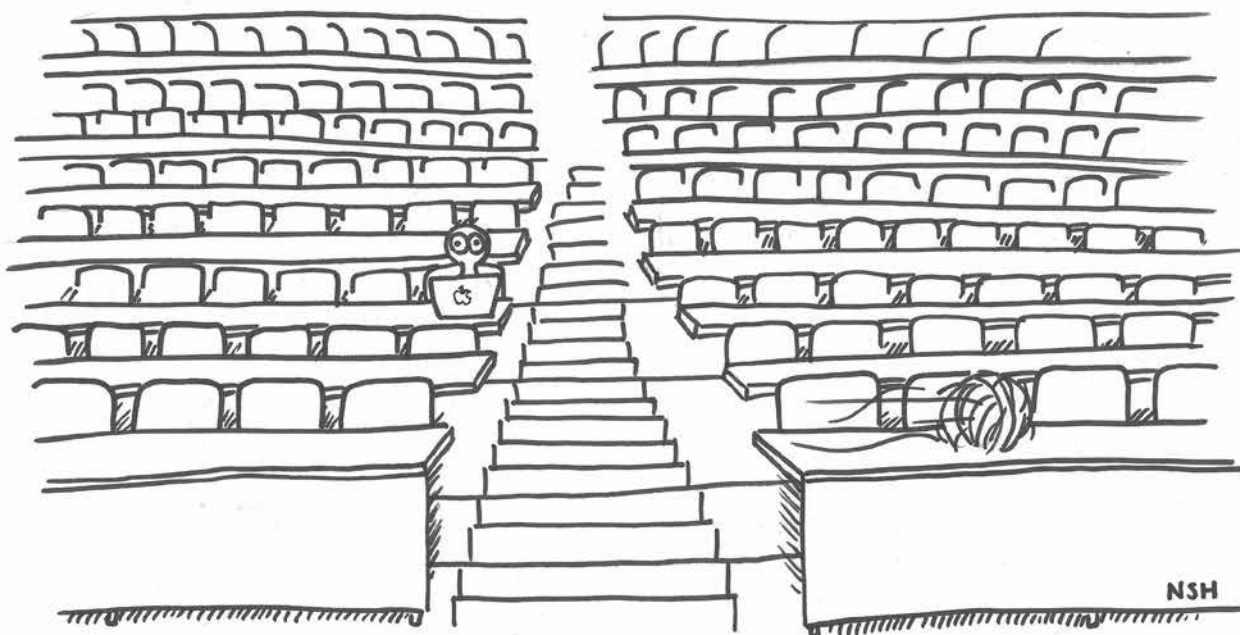
"Mange, inklusiv mig selv, følte det som en opsang. Man følte, at man blev anklaget for at være doven og forkælet,

fordi man stillede spørgsmålstejn ved et uforholdsmæssigt stort pensum. Jeg har snakket med mange, der framelde sig faget, fordi pensum var for stor en mundfuld – ikke fordi de var dovn. Samtidig var mange blevet færdig med Metode 2 og havde fået fede studiejobs, og så prioriterede man selvfølgelig det," siger Eskil Rask, der selv et par gange overvejede at framelde sig.

Julie Hassing fornemmede hurtigt den stemning, der herskede omkring det nye fag.

"Jeg havde en fornemmelse af, at de studerende følte, at Instituttet forsøgte at skrue bissen på bare for at gøre det. Det var på ingen måde tilfældet. Vi har som forskere ikke incitament til at gøre pensum længere og fylde mere undervisning ind i skemaet. Vi er både forskere og undervisere, og et større pensum gør naturligvis undervisningen mere tidskrævende, hvilket tager tid fra forskningen. Arbejdsbyrden i SS blev fastsat for at sikre det faglige niveau og sikre, at Statskundskab også i fremtiden kan leve op til den kvalitet og det brand, der er en essentiel del af uddannelsen."

Julie Hassing er dog ikke blind for, at der er plads til forbedringer. "Anders Wivel, Peter Kurrild-Klitgaard,

der er ny fagkoordinator på faget, og jeg selv har været meget fokuseret på at få evalueret de substansmæssige ændringer, der fremadrettet vil gøre faget bedre. Vi har lyttet utroligt meget på de løbende evalueringer af faget.”

”Arbejdsbyrden i SS blev fastsat for at sikre det faglige niveau og sikre, at Statskundskab også i fremtiden kan leve op til den kvalitet og det brand, der er en essentiel del af uddannelsen”

– Julie Hassing

MANGLENDE FORVENTNINGSADFÆSTEN

Som studerende er det svært at erklære sig uenig i ønsket om at fremtidssikre den faglighed, der udgør statskundskaberens fremmeste produkt. Spørgsmålet er dog, om Institutet i forsøget på at værne om fagligheden samtidig forsømt en af statskundskabens fornemmeste discipliner: forventningsafstemningen. Selvom de nuværende sjettesemesterstuderende på papiret altid har været fuldtidsstuderende, har de sideløbende med studiet også honoreret samfundets krav om praktisk jord under neglene. Det har taget tid fra studierne, og det vidste Institutet også, da man fastlagde arbejdsbyrden i SS.

Julie Hassing medgiver, at bedre kommunikation måske kunne have reduceret frafaldet, men samtidig fremhæver hun, at der ligger et stort ansvar hos de studerende for at prioritere studiet over studiejobbet.

”En gennemtænkt kommunikationsstrategi fra Institutets side kunne givetvis have forberedt de studerende på fagets arbejdsbyrde tidligere i processen. Men når det er sagt, så vil jeg gerne erklære mig enig i de punkter, som Peter Thisted Dinesen, Caroline Howard Grøn og Asmus Leth Olsen fremlagde i sidste udgave af MED ANDRE ORD. Af faglige årsager er det vigtigt, at vi ikke går på kompromis med kravet om, at de studerende skal lægge 40 timer om ugen i studiet. Det er især på bacheloren, at den grundlæggende faglighed etableres, og det betyder, at studiet skal prioriteres. Studiejobbet må og skal komme i anden række.”

EN DEL AF NOGET STØRRE?

Som studerende kan man let komme til at stille sig selv det spørgsmål, om hele postyret omkring SS i virkelig-

heden kan ses som udtryk for en tendens, hvor man fra universitetets side langsomt hæver kravene til de studerende. Ifølge studieleder Anders Wivel er dette en helt legitim tolkning. Han lægger ikke skjul på, at Institutet i fremtiden kommer til at have højere forventninger til de studerende.

”Det er klart, at vi måler os med de udenlandske universiteter, som vi gerne vil konkurrere med. Her ser vi tydeligt, at arbejdsbyrden typisk er større. Samtidig har vi her på Statskundskab at gøre med de bedste studerende i landet, og derfor mener vi godt, at vi kan tillade os at stille større krav, for vi ved, at de studerende kan leve op til dem,” udtaler han.

LEKTIE

Selvom der er blevet evalueret, tænkt og reflekteret, er det langt fra nogen nem opgave at udpege den egentlige årsag til, at SS oplevede så stort et frafald i efteråret 2014. Måske var frafaldet udtryk for, at de nuværende sjettesemesterstuderende tænkte rationelt og greb sidste chance for at læse 20 ECTS-point. Måske skete der simpelthen det, at Institutet højnede det faglige ambitionsniveau på et tidspunkt og på en facon, der ikke harmonerede med den indstilling, som de studerende havde til det at læse statskundskab.

Uanset årsag er der ikke noget, der tyder på, at hverken samfundets eller Institutets forventninger til de studerende nedjusteres de kommende år. Derfor bliver Julie Hassings afsluttende råd endnu mere relevant i fremtiden: Som studerende er den sværeste og vigtigste lektie, at man skal lære at prioritere sin tid. ♦

SAGEN KORT

Ud af 199 undervisningstilmeldte fremlodte 105 sig faget, og af de tilbageværende tog 90 eksamen. Det svarer til, at 45 % fuldførte faget.

Peter Kurrild-Klitgaard er fagkoordinator på Sammenlignende Statskundskab i efteråret 2015. Sammen med Anders Wivel og Julie Hassing har han anbefalet Studienævnet at nedsætte antallet af obligatoriske skriveøvelser fra to til én. Hvorvidt pensum sættes ned er ved redaktionens deadline endnu uvist.

SIDE 9-VIP'EREN

Redaktionen har headhuntet Martin Vinæs Larsen, ph.d.-studerende og metodeunderviser, til at være forårssemesterets Side 9-VIP'er. Her får du en unik mulighed for komme ind under huden på et af Instituttets velkendte ansigter.

- *Hej Martin! Tak, fordi jeg måtte kigge forbi og snakke med dig. Hvad laver du for tiden?*

Jeg forbereder undervisning, da jeg skal til at udbyde et fag i politisk adfærd med Jens Olav Dahlgaard. Derudover er jeg i gang med at skrive ph.d. om, hvordan økonomien er et signal, som vælgerne bruger til at vurdere politikerne.

- *Puha, det lyder svært. Når du så sidder og nusser med statistikken i Stata, hvilken kommando, synes du så, er frækkest?*

Den er svær. Stata er jo generelt meget frækt, men det må være kommandoen 'tsset'. Det er en indledende kommando, der er nødvendig for at kunne lave det sjoveste i Stata – nemlig tidsserieanalyse.

- *Wauw, det kan jeg godt se. Hvad er din største drøm?*

At vippe Peter Thisted Dinesen af pinden og overtage hans rolle som fagkoordinator i Metode. Det er her, man har indflydelse på de studerende og fremtidens forskning.

- *En sand Francis Underwood! Mange af læserne vil forresten gerne vide, om du er single?*

Nej, desværre piger (og drenge, red.). Jeg blev gift i august.

- *Ærgerligt, men du er også en flot og veltalende mand, så det er ikke så underligt. Læser du egentlig bøger, der ikke indeholder tal?*

Jeg er i gang med *Revolutionary Road* af Richard Yates, der handler om det unge par Frank og April og deres problemer i 1950'ernes USA.

- *Hold da op, det lyder sandeligt som en sød fortælling. Hvis du havde fået penge for at være Side 9-VIP'er, hvad skulle de så bruges på?*

Jeg ville købe en iPad. Når man er til kedelige konferencer, kan man ikke sidde og kigge ned i sin telefon, fordi folk så tror, at man ikke følger med. Har man derimod en iPad,

er det som om, at det er mere legitimt at være optaget af skærmen. Men egentligt sidder man bare og *gamer*.

- *Smart! Hvis man skal købe en drink eller fem til en gamer som dig, hvad skal man så byde på?*

Jeg elsker cocktails! Jeg kan godt lide Old Fashioned, men er også vild med girly cocktails som Pina Colada og Strawberry Daiquiri.

- *Wauw, mandigt. Hvad er den bedste scorereplik, du har brugt?*

"Vil du med hjem og se en Jim Carrey-film?". Og ja, det virkede.

- *High five! Hvad er den bedste ferie, du har været på?*

I sommer var jeg i Michigan for at lære om spilteori i fire uger. Det er et årligt seminar, der lidt er som ph.d.'ernes Sunny Beach, bare uden en strand. Egentlig er det bare et universitet, men det er rigtig sjovt. Der er varmt, der er mange mennesker, og der er mange kolde øl.

- *Det lyder godt nok vildt! Det kunne jo være, at man skulle overveje at blive ph.d. Hvorfor har du sagt ja til at blive Side 9-VIP'er?*

Fordi det lød sjovt! Der skal være kortere mellem ansatte og studerende, og jeg vil gøre meget for at mindske denne afstand. Rigtig meget!

- *Vi er også rigtig glade for, at du vil stille op. Hvad siger din familie og venner til det – måske især din kone?*

De er meget bekymrede, for det kan jo skabe problemer for mig fremadrettet. Professor Kasper Møller Hansen, min vejleder, ved det ikke endnu, men jeg håber ikke, at han bliver sur. Men jeg må ærlig talt sige, at jeg er en smule nervøs.

Tak, fordi du er så modig og vil hjælpe os med at mindske afstanden mellem ansatte og studerende. Det har været en fornøjelse at snakke med dig! ♦

REFLEKSION

DEN TVIVLENDE STATSKUNDSKABER

Vi skal blive bedre til at bryde tabuet. Det er i orden at tvivle på sit studievalg.

Af Sophie Amalie Weirsøe Fallesen

Med samfundsfag på A-niveau i bagagen og en stor interesse for politik virkede statskundskab som et naturligt studievalg for mig. Samtidig kunne det fungere som et springbræt til Christiansborg, hvor jeg skulle have min faste gang – ikke som politiker, men som journalist. For som jeg dengang tænkte, er en solid viden om politik vel nødvendig, hvis man skal være kritisk journalist. Det troede jeg jo dengang, at jeg skulle være.

DA TVIVLEN KOM

Efter det obligatorisk afholdte sabbatår satte jeg derfor fuld af forventning mine ben på CSS i efteråret 2012. Introdagene var bogstaveligt talt en fest, de faglige oplæg var spændende, og mine nye medstuderende var imødekommende. Alligevel skulle tvivlen om, hvorvidt jeg var havnet på det rigtige studie, snart melde sin ankomst.

Langsomt kom den snigende og blev til en klump i maven, som jeg bar med mig rundt på Institutet. Til forelæsninger, til undervisning og sågar til de ellers fremragende sociale arrangementer, som Statskundskab nu engang lægger hus til.

Som Palle fra den kendte børnebog troede jeg, at jeg var aldeles alene i denne verden om at tvivle på studievalget. Det føltes nemlig utaknemmeligt at udtrykke tvivl om et studie, som på grund af sin popularitet og sit høje adgangssnit ikke er en mulighed for mange. Tvivlede man, havde man jo reelt 'stjålet' pladsen fra

én, som ville studiet mere, end man selv ville. Derfor holdt jeg tvivlen for mig selv.

ENDEN ER ALTID GOD

Måske er det derfor først på tredje og sidste år af min bachelor, at jeg har opdaget, at jeg langt fra er den eneste, som har været i tvivl om studievalget. Jeg er blevet overrasket over, hvor mange af mine medstuderende, der også har levet med samme tvivl, men som – ligesom jeg – er gået stille med dørene. Først på femte-sjette semester er der faldet henkastede hentydninger til, at de endelig har fundet sig ordentligt til rette på studiet.

Det er ikke Institut for Statskundskabs opgave at overbevise os studerende om, at vi alle er endt på det rigtige studie. Det er vores eget ansvar. Os, der til daglig sidder side om side til forelæsning og holdundervisning. Vi skal blive bedre til at bryde det tabu, som til en vis grad hersker om at være en tvivlende statskundskaber.

Personligt er den tvivlende knude i min mave blevet afløst af en befriende følelse. Jeg er glad for at læse statskundskab, selvom endestationen ikke bliver Christiansborg alligevel. Jeg er også glad for, at jeg bed tænderne sammen og ikke lod tvivlen sejre. Men for mig, og sikkert også for andre tvivlere, havde vejen hertil været nemmere, hvis vi ganske enkelt var bedre til at råbe op om det simple faktum, at tvivlen kan ramme os alle.

Lad os derfor prøve at bryde det tabu én gang for alle. ♦

TAG STILLING!

Bliv **GRATIS** studiemedlem i CA

*Brug CA, mens du studerer.
Få opdateret CV, bliv bedre til LinkedIn,
mød virksomheder m.m. Så er du klar
til den dag, du skal ud og søge job!"*

Josefine,
Cand.merc.aud
og CA-medlem

MED ET STUDIEMEDLEMSKAB FÅR DU:

En karrierepartner, der kender dig og dit fagområde rigtig godt

- Kurser i fx Excel, InDesign og Time Management.
- Rådgivning i at skrive det gode CV og ansøgning – også til studiejobbet.
- CA Advokathjælp, hvor du bl.a. kan få hjælp til kontraktgennemgang.

En økonomisk forsikring efter studiet

Du kan få 14.690 kr. i dagpenge, hvis du skulle stå uden job efter studiet.

Læs mere, og meld dig ind på studiemedlem.dk

FRA TYSKERFOBI TIL TYSKLANDSEUFORI

*Merkel, Döner, fodbold og Berlin! Tyskland er 'wieder' in, og statskundska-
bere kan og bør være med på moden. MED ANDRE ORD har talt med den
tyske ambassadør, Claus Robert Krumrei, samt prorektor og førende tysk-
landsekspert Lykke Friis.*

Af Sophie Amalie Weirsøe Fallesen

Måske har du lagt mærke til, at det netop er Angela Merkel, som Helle Thorning-Schmidt optræder med i Socialdemokratiets kam-
pagne 'Det Danmark du kender'? Måske fulgte du som én af de 1,3 millioner danskere med i efteråret, da tyskerne søndag efter søndag gav Danmark tørt på i DR's 1864? Ellers er det sikkert ikke gået din næse forbi, hvem der sidste sommer blev verdensmestre i fodbold. Tyskland er 'überall'!

DA TYSKLAND BLEV FOLKEEJE

"Forholdet er i dag et forhold mellem tætte naboer, som har en lang fælles historie med op- og nedture. Siden lavpunktet i 1945 har vi skridtvis og med stor indsats fra begge sider opnået et meget venskabeligt og kollegialt forhold, som skinner igennem på alle områder – politisk, økonomisk, kulturelt og socialt." Sådan indleder Claus Robert Krumrei beskrivelsen af forholdet mellem Danmark og Tyskland.

Selvom anden verdenskrig for langt de flestes vedkom-
mende fylder stadigt mindre i forståelsen af nutidens Tyskland, kommer man ikke uden om, at krigen i en lang periode definerede det dansk-tyske forhold: "Lang tid efter anden verdenskrig var tyskerne jo dem, vi elskede at hade," siger Lykke Friis, "men i dag – 25 år efter murens fald – er Tyskland jo gået hen og blevet hipt. Pludselig bruger danske teenagere udtryk som 'über cool' og 'viel Spaß'. Vi ser også, at danskerne generelt opfatter Angela Merkel som værende et 'pair of safe hands' – for nu trods alt at bruge et enkelt engelsk

udtryk. Så det dansk-tyske forhold har aldrig været bedre, end det er i dag."

Og ud af det gode forhold til vores store nabo er især fremvokset en kærlighed til Berlin, som danskerne val-
farter til som aldrig før. "Fremfor alt bliver de mange kulturelle tilbud, shopping-mulighederne og metro-
polens afslappede atmosfære værdsat," fremfører Claus Robert Krumrei som forklaringen på den danske fasci-
nation af den hippe tyske hovedstad. Men selvom Ber-
lin er 'toll', er Tyskland meget mere end Berlin, og både for Danmark og statskundska-
bere er der mere end bare billig alkohol at hente syd for grænsen.

BRIK - B FOR BAYERN?

Tyskland er nemlig ikke kun vores store nabo mod syd og vores 'Autobahn' til Europas varmere egne. Først og fremmest er Tyskland vores vigtigste handelspartner. Tyskland udgør nemlig et attraktivt marked for danske virksomheder, blandt andet fordi Tyskland bogstavelig talt ligger i vores baghave – og vel at mærke udgør en stor en af slagsen. Med det in mente efterspørger Lykke Friis, der er bogaktuel med *Hund efter Tyskland*, også en reel tysklandsstrategi og uddyber:

"Samhandlen mellem Danmark og Tyskland er kolos-
salt afgørende for dansk vækst, men meget af sam-
handlen stopper faktisk helt oppe ved Hamborg. Der er et kæmpe uudnyttet potentiale i Sydtykland. I min bog
bør B'et i BRIK-strategien, der står for Brasilien, derfor suppleres med B for Bayern og Baden-Württemberg.

” Tyskland ligger både geografisk og mentalt i midten af Europa

– Claus Robert Krumrei

Vi skal passe på, at vi med vores BRIK-strategier ikke glemmer det, der er lige i vores nærområde.”

Claus Robert Krumrei fremhæver ligeledes potentialet i det sydtyske og er generelt positivt stemt over for muligheden for endnu mere dansk-tysk samhandel:

”Med de for nyligt præsenterede initiativer fra den danske regering og Handelskammeret – især det, at man øger fokus på det sydtyske område – er man på rette vej. Fra begge sider af grænsen findes der i mange henseender stadig mere potentiale og uopdagede markeder for tyske og danske virksomheder,” siger han.

”Vi taber på den indflydelsesmæssige og handelspolitiske bundlinje ved ikke at fokusere nok på Tyskland” – Lykke Friis

Netop mere handel og et tættere samarbejde mellem Danmark og Tyskland er helt essentielt for Danmark, mener Lykke Friis: ”Der er stadig en stor kløft mellem Tysklands betydning i Europa og så danskernes fokusering på landet. Vi taber på den indflydelsesmæssige og handelspolitiske bundlinje ved ikke at fokusere nok på Tyskland. Hvis man ser på, hvor stor en rolle Tyskland spiller i EU og i international politik, og la-

ver en sammenligning med mediernes dækning, er der altså stadig en stor kløft.”

EUROPAS HJERTE

”Tyskland ligger både geografisk og mentalt i midten af Europa. Fra alle de mange naboer har Tyskland altid fået utrolig mange indtryk og er derfor en slags europæisk smeltedigel,” siger Claus Robert Krumrei om det tyske forhold til Europa. ”Tyskland er et spændende og rigt, men også komplekst, land. I Tyskland er der næsten alt, hvad der er i hele Europa. Vi føler os hjemme i EU’s åbne Europa. Vi elsker mangfoldigheden – vores tankegang er meget europæisk. Derigennem opstår et meget anderledes syn på Europa end i Danmark, hvis tænkning ikke er så europæisk præget.”

Forholdet til Europa udgør til dags dato da også en afgørende forskel mellem Danmark og Tyskland. Hvor vi efter anden verdenskrig har oplevet et Tyskland, som kun er blevet mere europæisk, holder vi danskere stadig meget fast i det danske, og det skinner igennem på store dele af vores ageren med udlandet. Dette nationale fokus kan dog vise sig at være problematisk.

”Især til løsningen af de nuværende problemer – hvad end det drejer sig Østukraine eller flygtninge, bankunionen eller lukning af skattehuller – behøver vi mere EU og ikke mindre. Det fremtidige dansk-tyske samarbejde ligger dermed også væsentligt i Europa, da vi altid må minde os selv om, at *Fortsættes på side 14*

i denne globaliserede og hurtigt voksende, forandrende verden forbliver Europa kun en væsentlig og vigtig aktør, hvis det optræder enigt og i fællesskab. EU's økonomiske og sociale model har også kun en overlevelseschance, hvis vi optræder samlet i den internationale konkurrence," siger Claus Robert Krumrei, som i forlængelse heraf peger på, at en afskaffelse af de danske rets- og forsvarsforbehold ville være fordelagtigt for det dansk-tyske samarbejde.

Det er da heller ikke utænkeligt, at de danske forbehold i fremtiden vil være en (endnu større) hæmsko for et tættere samarbejde mellem Danmark og Tyskland, pointerer Claus Robert Krumrei. Et tættere samarbejde som vel at mærke både økonomisk og indflydelsesmæssigt vil være i Danmarks interesse. Så længe de danske forbehold består, vil det dog ikke være interessant for de øvrige EU-medlemsstater, herunder naturligvis også Tyskland, at høre eller tage hensyn til danske interesser på en lang række områder.

HVIS VIKINGERNE STÅR SAMMEN

Men måske er alt håb ikke ude. Claus Robert Krumrei fremhæver selv mødet tilbage i december 2014 mellem den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier og de nordiske udenrigsministre som et klart eksempel på, at Danmark fortsat vil være en vigtig partner for Tyskland. Lykke Friis mener også, at det kan vække den tyske interesse, hvis de nordiske lande går sammen:

"Så er det pludselig ikke kun lille Danmark og de få stemmer, vi har i EU – nej, så er det pludseligt hele regionen, og så er der noget at hente for Tyskland. Vi må jo nok også vænne os til, at det i stigende grad er den måde, man får indflydelse på i EU-sammenhæng. Især fordi der er kommet så mange lande med."

PÅ TYSK HEDDER POLITIK 'POLITIK'

For Danmark er der både indflydelse og vækst at hente ved at fokusere på det tyske, og derigennem bliver Tyskland også interessant for statskundskabere. Helt konkret venter der et forspring ved at have fokus på Tyskland, siger Lykke Friis:

"Se bare på væksten og den politiske indflydelse, som Tyskland har. Ved at få en forståelse for Tyskland får man en viden at trække på, som simpelthen er en fordel, uanset hvor man skal arbejde henne. Man vil have et forspring i forhold til både medstuderende og kolleger på en arbejdsplads, da der desværre ikke er så mange, der har den viden. Mange vil jo have læst i eksempelvis Storbritannien og Frankrig, men hvem er det i sidste ende, der svinger taktstokken? På mange områder er det jo Tyskland."

Lykke Friis opfordrer desuden til at styrke de tyske sprogkompetencer, for som bekendt: *'Mit Englisch kommt man durch – mit Deutsch kommt man weiter'*. Opfordringen er hermed givet videre. ♦

MURSTEN TIL OVERPRIS

Ugunstige lejekontrakter med både staten og private ejendomsfirmaer betyder stigende udgifter for Københavns Universitet. Nu tager universitetet kampen op for selveje af dets bygninger – herunder Kommunehospitalet.

Af Lasse Raagaard Jønsson

I 2012 påviste et eksternt ejendomsrådgivningsfirma, at Københavns Universitet lejer sine bygninger af staten til en leje, der overstiger markedsprisen med op til 20 %. Som følge af redegørelsen anmodede KU i februar 2013 om at købe de statsejede bygninger, da dette ville være en økonomisk gunstigere løsning.

Fra politisk hold er processen dog blevet udskudt flere gange. Dette skyldes formentlig den begrænsede politiske bevågenhed, der har været om problematikken, da fremdriftsreformen alt andet lige har været den store uddannelsespolitiske medie-darling. Der er dog god grund til at være bekymret over denne politiske nedprioritering. Omkostningerne ved lejeordningen mellem KU og staten – også kendt som SEA-ordningen – vil nemlig kun stige for KU. De stigende omkostninger betyder, at KU fra 2018 skal skære cirka 35 millioner kroner fra det årlige budget for at dække hullet på bygningsområdet. Penge, der ellers kunne være gået til forskning og uddannelse.

KU lejer dog ikke kun bygninger af staten. Kommunehospitalet udlejes af det private ejendomsfirma, Jeudan, men også denne aftale skulle eftersigende indebære problematiske elementer.

MEDARBEJDER: JEUDAN ER SVÆRE AT HOLDE TIL ANSVAR

MED ANDRE ORD mødte en medarbejder fra vedligeholdelsesafdelingen på CSS. I sit daglige virke på CSS oplever medarbejderen ansvarsfordelingen mellem KU og Jeudan i vedligeholdelsen af Kommunehospitalet. Vedkommende mener, at KU begik en fejl, dengang lejekontrakten blev indgået i 2004.

”Der bliver lagt arm på højeste ledelsesniveau mellem KU og Jeudan over kontraktlige forpligtelser i forhold til

vedligeholdelsen af Kommunehospitalet,” fortæller medarbejderen. Der har især været uenighed, når bygningernes tage har lækket vand. Her har KU stået med en lang næse, når ansvaret for reparationer skulle placeres. ”KU skal glæde sig til, at lejekontrakten for CSS kan genforhandles,” mener medarbejderen. Det varer dog ni år, før den 20-årige lejeaftale mellem Jeudan og KU udløber.

”KU skal glæde sig til, at lejekontrakten for CSS kan genforhandles”

– CSS-medarbejder

NY BEVÅGENHED

Lejeaftalen kommer til at udgøre en afgørende del af KU's budget i fremtiden. Man kan spørge, om KU simpelthen har sovet i timen og alt for sent har opdaget de økonomiske fordele ved at eje egne bygninger. Med de stigende kvadratmeterpriser i København bliver det stadig dyrere for byens universitet at blive egentlig ejer af blandt andet Kommunehospitalet. Derudover blev anmodningen først indleveret i 2013, hvilket faldt på et særdeles uheldigt tidspunkt, fordi opmærksomheden var stift rettet mod fremdriftsreformen. Det har derfor været svært at få selveje på den politiske dagsorden.

Københavns Universitet har dog siden søgt at tage sagen i egen hånd og lancerede i starten af 2015 en mediekampagne for selveje. Dette inkluderede en såkaldt Twitter-storm, hvor hashtagget #selveje begyndte at florere på Twitter blandt KU's medarbejdere, mens der samtidig blev indrykket indlæg i Politiken og Weekendavisen. Man kan tolke selvejekampagnen som udtryk for, at Københavns Universitet udviser et øget fokus på lejeaftalerne og samtidigt erkender, at lejeforholdene vil spille en afgørende rolle for universitetets budget fremover. I september 2015 forventes det endelige svar på anmodningen om selveje at falde. ♦

JEG VAR SÅ STIV I FREDAGS!

Tekst af Bjørn Ubbe Ebbesen, tegninger af Daniel Krajewski

Du kender det godt. Det er blevet fredag, og du har siddet på læsesal i adskillige timer. Klokken slår 14:30, og du er så småt ved at færdiggøre de sidste tændstiksmænd i marginen, så du med ro i sjælen kan vende ølsnuden mod KØS. Men ak – noget er helt galt. Ryggen værker, og knæene knirker. Det går pludselig op for dig, at din krop i løbet af de mange timers søvn på læsesalen

er blevet lige så stiv som det strygebræt, din skjorte aldrig har set. Der er næppe noget mere bittert, end når kroppen bliver stiv, men heldigvis er der hjælp at hente!

MED ANDRE ORD bringer dig her fem øvelser, der modvirker stivhed i kroppen og sikrer, at du kan gennemføre det ugentlige specialølsmaraton.

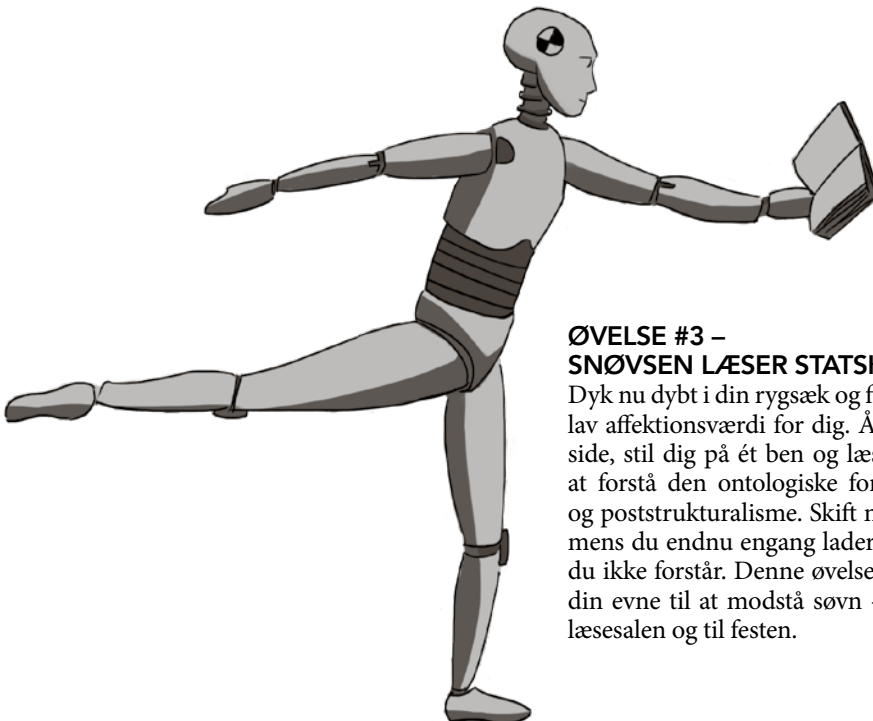
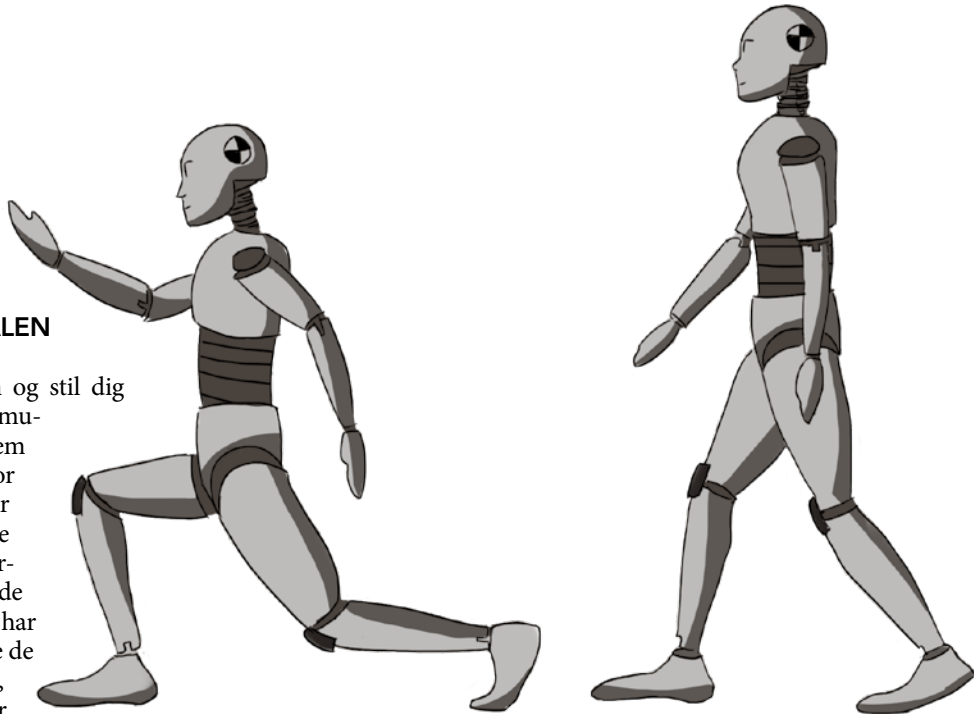
ØVELSE #1 – HILS PÅ LARS BO

Indtag en oprejst position med samlede håndflader ind mod brystet og buk dybt. Forbliv foroverbøjet i omkring 15 sekunder og sørg for, at ryggen er ret, så længe du hilser på institutlederen. Øvelsen gentages fem gange og løsner op i rygsøjlen. Denne øvelse sikrer, at du kan blive stående i baren uden at din ryg kommer til at ligne et spørgsmålstegn.

ØVELSE #2 – FLYGT FRA LÆSESALEN I SLOWMOTION

Tag din taske i favnen og stil dig med front mod Kommunen. Tag nu langsomt fem dybe skridt fremad, hvor du ved hvert skridt bøjer så dybt i knæene, at dine fingerspidser kan kærtegne det inspirerende linoleumsgulv. Øvelsen har til formål at opstramme de akademiske lårmuskler, så du ikke giver efter under vægten af dine medstuderende på dit skød.

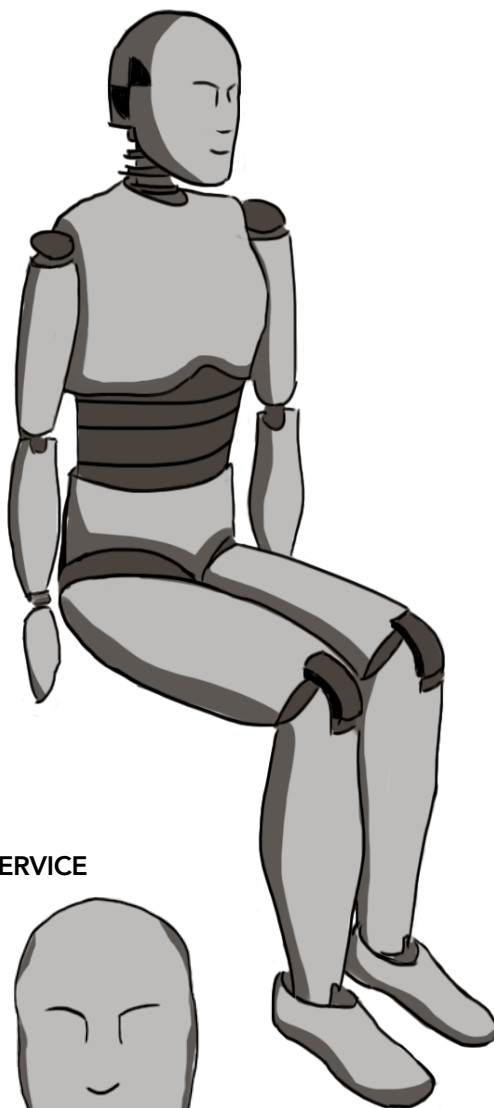
ØVELSE #3 – SNØVSEN LÆSER STATSKUNDSKAB

Dyk nu dybt i din rygsæk og find en bog, der har særlig lav affektionsværdi for dig. Åbn bogen på en tilfældig side, stil dig på ét ben og læs to sider, før du opgiver at forstå den ontologiske forskel på konstruktivisme og poststrukturalisme. Skift nu ben og gentag øvelsen, mens du endnu engang lader dig overvælde af alt det, du ikke forstår. Denne øvelse træner balanceevnen og din evne til at modstå søvn – det kan både gavne på læsesalen og til festen.

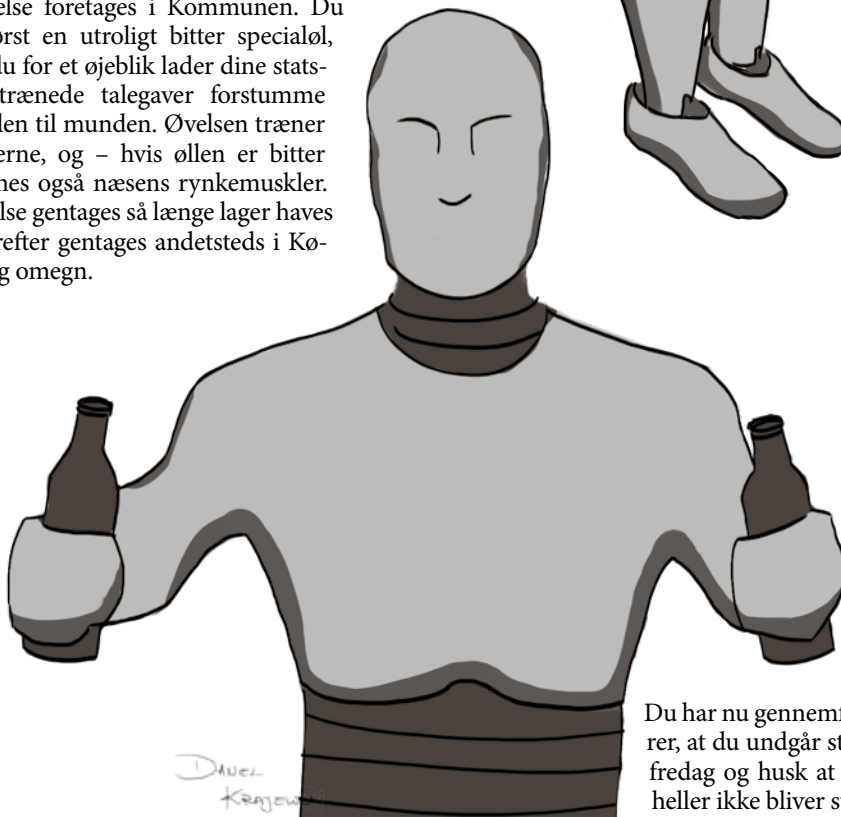
Fortsættes på side 18

ØVELSE #4 - STOLEDANS

Find en bar væg og placér dig med ryggen mod den. Gå nu ned i knæ, så du støtter ryggen mod væggen og spænder godt i de lårmuskler, som du allerede har aktiveret. Du ender nu i en utrolig ubehagelig og uvant position for en ellers magelig statskundskeber. Du overvinder imidlertid smerten og holder positionen i 45 sekunder. Øvelsen sikrer, at du kan klare dig til KØS, når alle stole er optaget.

ØVELSE #5 - KOMMUNAL ØVELSES-SERVICE

Denne øvelse foretages i Kommunen. Du bestiller først en utroligt bitter specialøl, hvorefter du for et øjeblik lader dine statskundskestrænede talegaver forstumme og fører øllen til munden. Øvelsen træner armmusklerne, og – hvis øllen er bitter nok – trænes også næsens rynkemuskler. Denne øvelse gentages så længe lager haves og kan derefter gentages andetsteds i København og omegn.

Du har nu gennemført de fem øvelser, der sikrer, at du undgår stivhed i kroppen. Glædelig fredag og husk at hjælpe dine venner, så de heller ikke bliver stive. I leddene. ♦

REPORTAGE

BAG SCENETÆPPET

Hvad er resultatet, når over hundrede statskundskabsstuderende samles om en lille scene i Chr. Hansen-Auditoriet? Svaret er hårdt arbejde, fed stemning og masser af streger i ølregnskabet. Vi var med en tur bag scenetæppet.

Af Frederikke Held Berg

Bassen dunker i ørene, og hovedet vipper i takt med musikken, mens jeg står i en labyrint af grænsebomme, valgplakater, SAS-fly og andet godt fra det politiske landskab. Der er en summen fra stemmerne og en sitren i luften. Det gennemsyrrer lokalet, og ser man rundt, kan man ikke andet end at blive suget med ind i travlheden. Sminkørerne farer rundt med en pudderkvast i den ene hånd og en læbestift i den anden. Kostumedesignerne vurderer deres værker med nål og tråd i munden, og skuespillerne står og øver i små grupper rundt omkring.

FRA FRIVILLIGT FÆLLESSKAB TIL LILLE FAMILIE

Det er knokleuge for revygruppen på Institut for Statskundskab, og jeg står og kigger på det virvar af mennesker, der befinder sig omkring mig. I år har revyen, der spiller fra den 16. til 18. april i Chr. Hansen-Auditoriet, formået at tiltrække over hundrede frivillige. På tværs af årgange og politiske skel prøver de at stable et fedt show på benene. Men det er også et show, der er værd at se, og en begivenhed, der er værd at deltage i. I år blev lørdagens sene forestilling udsolgt på bare en time og tre kvarter.

Men ét er, hvad publikum ser – de lækkert leverede replikker og de alt for catchy sange. Når øjnene er rettet mod scenen og halsen strakt halvt af led for at få det hele med, ser man ikke de mange måneders forberedelse. For i det sekund spotlightet slukkes og mun-

dene lukkes, styrter skuespillerne om bagved. De styrter ud til al kaosset, al virvaret og alle de mennesker, som får det hele til at hænge sammen. Men de styrter også ud til et kæmpe fællesskab af den slags, der kun skabes af at have brugt meget tid sammen. Som fjerdesemesterstuderende Anne-Sofie Dethlefsen siger:

”I knokleugen bliver vi en hel lille revyfamilie” - Anne-Sofie Dethlefsen

”Der er et super godt fællesskab her i revyen, og i knokleugen bliver vi en hel lille revyfamilie.” Revyfamilien består udelukkende af frivillige, der aktivt har valgt revyen og det hårde arbejde til. Det til trods for, at dette indebærer at sidde oppe til halv otte om morgenen for at vælge de bedste sange og sketches ud, og selvom arbejdstiderne i ugen op til premieren når op på 13 timer i døgnet. Stemningen afspejler, at det er et frivilligt fællesskab, mener Anne-Sofie Dethlefsen: ”Der er plads til alle, og man kan snakke med alle. Det er jo heller ikke kun foran scenen, det sker – hver funktion er vigtig for, at det hele fungerer – og man føler virkelig, at alle er en del af det hele.”

HØJT TIL LOFTET OG SKUMGUMMI PÅ GULVET

Man kunne spørge, hvad det egentlig gør ved stemningen, når man samler lidt

Fortsættes på side 20

SCENET BAG REPORTAGE

over hundrede statskundskabsstuderende på en meget lille scene i Chr. Hansen-Auditoriet. Er der virkelig plads til alle, eller skubbes man af scenen af 'se mig'-typerne?

Ifølge kandidatstuderende Mariann Olsen, der er med i revyen for fjerde gang, er dette netop et af de fællesskaber på Statskundskab, hvor der er allermest plads til alle: "Særligt fordi vi mødes om at være fjollede – og det giver en rigtig fed stemning."

"Vi mødes om at være fjollede – og det giver en rigtig fed stemning"

- Mariann Olsen

Når man ser sig omkring, er det nu heller ikke en 'se mig'-stemning, der hersker. Der er en flad struktur blandt de frivillige og altid en hjælpende hånd, hvor det behøves. Rundt om mig sidder sangere, der med et koncentreret blik i øjnene kæmper med symaskinerne. Nede på gulvet kravler skuespillere rundt, mens de med en øl i den ene hånd og en saks i den anden prøver at lave et stykke skumgummi om til et Kaj-kostume. Et helt tredje sted er der en, der tuller rundt iklædt tyl fra

top til tå. For selvom det lige så stille er ved at gå op for folk, at de om et øjeblik skal stå på en scene foran flere hundrede mennesker, er stemningen meget afslappet.

EN INDFORSTÅET FEST?

Men det skinner nu alligevel igennem, at vi har at gøre med studerende, der interesserer sig for politik og samfund. I det ene lokale sidder Grækenland med armene over kors, blikket vendt væk og en forurettet mine, og ved siden af sidder EU, der surmulende og frustreret ser ned i jorden – de er til parterapi. Lidt derfra står Morten Messerschmidt med morgenbollehair, alkohol og et uroligt blik i øjnene – for hvem mon ligger dér under lagnet, når det nu ikke er Dot? Ligeledes er mange af sketchene og sangene fyldt med referencer til sjove undervisere, pensum og generelt bare internwheder fra statskundskabsstudiet.

Som udefrakommende kan revyen og dens mange tematikker virke en smule indforstået. På den anden side er revyen nu engang først og fremmest tiltænkt Instituttets egne studerende. Og som jeg står her midt i knokleugen og kigger på det virvar af mennesker, der befinder sig omkring mig, kan jeg ikke andet end at tænke, at det egentlig bare er en masse studerende, der er samlet om at have det super skægt. ♦

REVVYEN

Et blik bag tæppet

Fotos af Thor Bjørn Andersen

TO STUDERENDE: HVAD UDGØR EN GOD UNDERVISER?

Som tre undervisere påpegede i sidste udgave af MED ANDRE ORD, er undervisning et fælles projekt. Derfor tager vi deres krav til efterretning og supplerer med vores opfattelse af, hvad underviserne selv kan gøre for at forbedre undervisningen.

Af Signe Illum Lindegren Pedersen & Maja Lundgaard

Blandt vores medstuderende flourer masser af idéer til, hvordan undervisningen kan forbedres. Her kan blandt andet nævnes ligestilling mellem forskning og undervisning, feedback-ordninger samt krav om mindst to holdtimer per forelæsning. Men hvordan kan vi forbedre undervisningen, uden at ledelsen skal ind over?

FORVENTNINGER OG FORUDSÆTNINGER

I femte udgave af MED ANDRE ORD skriver de tre undervisere Caroline Howard Grøn, Asmus Leth Olsen og Peter Thisted Dinesen, at de studerende skal dukke op til timerne, være velforberedte og deltage aktivt. Det synes at være rimelige krav, og en stor del af ansvaret ligger selvfølgelig hos os studerende. Det er vigtigt, at vi studerende holder os selv og hinanden oppe på, at vi får mest muligt ud af uddannelsen ved at forberede os grundigt og dukke op til timerne. Samtidig skal vi også være bedre til at skabe en kultur, hvor aktiv deltagelse er en selvfølge. Underviserne fremhævede dog også selv, at god undervisning skabes i samspelet mellem studerende og den enkelte underviser. Vi vil derfor komme med vores bud på, hvad underviserne kan gøre for at motivere de studerende til at møde velforberedte op og deltage aktivt.

1. Struktur. Det er fordelagtigt, når pensumlister og undervisningsplaner offentliggøres i god tid, og når der gennem undervisningsforløbet er en klar struktur. Hvis man fra start får et godt billede af, hvad meningen med faget er, vil man også være mere motiveret til at

forberede sig. En fremhævelse af, hvad lærte vi sidst, og hvad vi skal lære i dag, fungerer desuden godt til at skabe en rød tråd gennem forløbet.

”Det er vigtigt, at vi studerende holder os selv og hinanden oppe på, at vi får mest muligt ud af uddannelsen ved at forberede os grundigt og dukke op til timerne”

- Signe Illum Lindegren Pedersen & Maja Lundgaard

Struktur i undervisningen handler også om den enkelte undervisningsgang, hvor der gerne skal være en vis systematik i forløbet. Vælger underviseren at bruge PowerPoint-præsentationer, værdsætter vi et overskueligt design. Et sidste bud, der måske både vil kunne bidrage til mere forberedelse og mere aktiv deltagelse fra de studerende, er anvendelsen af læsespørgsmål eller fokuspunkter. Det handler om at forberede de studerende på, hvad det er for en debat, de skal deltage i.

2. Pædagogisk kompetence. På statskundskab er den herskende opfattelse, at vi alle kommer fra nogenlunde ens kår, og at vi derfor minder meget om hinanden. Spørgsmålet er bare, om vi også minder om hinanden, når det kommer til læringsstile? Vi kan ikke personligt bryste os af at vide en masse om indlæring, men vores subjektive opfattelse er, at selvom vi på Statskund-

”

Nogle undervisere vil mene, at deres dør altid står åben, men ved de studerende overhovedet, hvor døren er? Og tør man banke på?

– Signe Illum Lindegren Pedersen & Maja Lundgaard

skab minder om hinanden på rigtig mange områder, så lærer vi på vidt forskellige måder. Derfor kunne mere undervisningsdifferentiering og mere vekslende undervisningsformer måske være et middel til at motivere flere til at forberede sig og deltage aktivt. Den aktive deltagelse blomstrer sjældent op fra et enkelt spørgsmål ud til forsamlingen eller en kort summeøvelse. Underviserne kan skabe mere aktiv deltagelse ved at lade os deltage på flere forskellige måder end i dag – i hvert fald til holdtimerne.

3. Personligt engagement. Der er ikke noget federe end at komme til undervisning hos en engageret underviser. Jo mere ellevild en underviser er over netop dét lille hjørne af politologien, personen forsker i, jo mere nysgerrige bliver vi som studerende. Personligt engagement kan stort set kun kamme over i de sjældne tilfælde, hvor underviseren forfalder til at bruge en hel forelæsning på at lire eksempler af fra egen forskning uden at relatere det til pensum.

4. Øjenhøjde. Set fra vores perspektiv er det en nødvendig forudsætning for de forudgående forslag, at underviserne møder de studerende i øjenhøjde. Den største forhindring mod dette er den store afstand, der er mellem undervisere og studerende. Skal dette ændres, bør de studerende tage mere initiativ til at kontakte underviserne, men samtidigt skal underviserne også være mere åbne og imødekommende. Nogle undervisere vil mene, at deres dør altid står åben, men ved de studerende overhovedet, hvor døren er? Og tør man banke på?

Det er ikke kutyme at spørge sine undervisere til råds uden for selve undervisningen. Gennem en tættere og mere uformel kontakt ville det være lettere og mere naturligt for både undervisere og studerende at forbedre undervisningen sammen. Herved ville vi studerende bedre kunne forklare, hvad vi præcis mener, der kan forbedres ved en tydelig struktur, personligt engagement og mere vekslende undervisningsformer. På samme måde kunne studerende og undervisere sammen forsøge at sætte Grøn, Leth og Dinesens 'undervisningens x-faktor' på formel.

LEDELSENS ROLLE

Indtil nu har vi kun set på samspillet mellem undervisere og studerende. For at opnå de ovenstående forslag kræver det også ledelsens indspark. Hvis studerende skal kunne stille ovenstående krav til underviserne, er det nødvendigt, at der er afsat ressourcer til det. Vi håber, at underviserne vil tage forslagene op til grundig overvejelse og sammen med ledelsen vurdere, om forslagene er realistiske inden for de nuværende rammer. Hvis det ikke er tilfældet, bør man måske omprioritere ressourcerne. Til slut vil vi påpege, at vores forslag til undervisningen ikke nødvendigvis er repræsentative for vores medstuderende. Derfor vil vi som så mange andre opfordre folk til at bidrage til debatten om, hvordan både undervisere og studerende i samspil kan forbedre undervisningen. Forhåbentligt kan vores idéer, engagement og ambitioner inspirere ledelsen til at prioritere undervisningen endnu højere. ♦

ESSAY

THE STUDENT-TEACHER RELATIONSHIP IN DENMARK

How should I describe the student-teacher relationship in Denmark? It is almost blasphemously egalitarian compared to Germany, it is more open than in the Netherlands, and in spite of having taught EU decision making, the students in one of the most EU sceptic countries proved to be more open and more engaged than anything I would have expected.

By Nikolay Vasev, PhD student at The Department of Political Science, University of Copenhagen

Whilst these frivolous relations between teacher and student might mediate some laziness on the side of Danish students, this is not the case. In no other country have I seen such a workload in terms of readings and such a depth of engagement with the texts. The Danish student is an omnivorous learner, frequently posing questions, which I couldn't answer, but also left me asking myself "Why would anyone ask this?" Granted, this was my first time teaching, so my sample is far from representative, but in the short time I have spent with students at the University of Copenhagen, I was convinced by the advantages of open and direct communication between students and teachers.

This was not the case when I first started at KU. I remember meeting Prof. Hansen for my PhD interview, and him asking me to refer to him by his first name. It was quite a shock coming from Germany, I can tell you that. But I was even more aghast when I learned that this is the mode of communication between professors and students.

Over time, it has become obvious to me, that this open communication only benefitted both the students and the faculty. It is now my firm belief that it is exactly this unstifled rapport that leads to the engaged and active attitude of the students. In an environment where you can pose any question and think of your instructors as more advanced peers, it is only laziness that can prevent you from excelling. And the KU students are not lazy. Before I started teaching, the most daunting thing was knowing that I would lecture the best and brightest of Denmark's youth. The prevalence of 12s among the student body (and the Danish understanding of a 12, as not merely an excellent, but outright exceptional accomplishment) made the weeks and even months before commencing teaching especially nerve-wracking.

In the course of my classes I had the opportunity to test the students' dedication and diligence. Halfway through the semester, I had to rearrange the course for three sessions, which meant that we had to meet

on a Sunday. Expecting that no more than 5 people would show up, I asked the department for a small budget to reward the students who showed up with some treats. The budget was 150 kroner per session, and since we are in Denmark, the socialist nightmare depicted by US conservative pundits, it wasn't a problem. We were supposed to meet in the lunch room of the department and to my surprise the usual set up of the room - one big conference table in the middle of the room, was not enough to accommodate everyone. We had 2 or 3 students sitting outside of the big table in the centre. I am not sure if everyone got a treat.

The overachiever character of the students was further exemplified to me in their extracurricular activities, if you can call them that. The ubiquity and nature of the students' professional development parallel to their studies, has really struck me. I don't know exactly how many students who worked in a ministry or were part of a political party, but I know it was enough to impress me.

Although much of the genuinely open and conducive learning environment can be credited to the active students, the course structure and examination practices should also be mentioned. This is the only country where I have seen such well-structured oral exams. Whilst in the Netherlands you would only get a ten minutes' chat with your instructor, the oral exam at KU is a half an hour discussion, supervised by another, external, examiner. The exam is accompanied by a synopsis and at the end, the student must receive an account of her/his mistakes and a justification of the grade. Another thing is the feedback from the students. At KU, students give feedback about the course, halfway during the semester. This again underlines the high level of communication between the teachers and the students.

I personally capitalized on this and only found it to be to my benefit. Instead of relying on Absalon for communicating with the students, I opened a Facebook group where I uploaded presentations and shared updates about texts or sessions. Speaking with the students over Facebook prior to their presentations or before the exams really helped me get the pulse of the room.

“Overall, my relations with the students have really been a joy during my PhD. It was by far the most rewarding experience, which eclipses even the feeling of being published. I loved the courses I taught and the students of KU were a huge part of the reason” – *Nikolay Vasev*

In my opinion, the biggest rift I have experienced with the students was due to the theoretically parsimonious contents of my courses. I think the department places great emphasis on theory, and the students have come to expect a strong theoretical focus during the courses. The empirical accent in my curriculum naturally came at the expense of theory and this was probably the most troubling element of my courses.

Overall, my relations with the students have really been a joy during my PhD. It was by far the most rewarding experience which eclipses even the feeling of being published. I loved the courses I taught and the students of KU were a huge part of the reason. ♦

DEN RETTE BALANCE

HAR SKURKEN OPSKRIFTEN?

MED ANDRE ORD har været forbi Uddannelses- og Forskningsministeriets HR-afdeling til en snak om studiejobs. Hvordan mener ministeriet bag den udsældte studiefremdriftsreform, at man bør håndtere balancen mellem studie og studiejob?

Af Anders Bencke Nielsen & Maria Lentz-Nielsen

Mange studerende går i disse tider og grubler over, hvordan fremdriftsreformens indgreb i studielivets nuværende fleksibilitet vil påvirke mulighederne for også efter sommerferien at kombinere teori og praksis. I ministeriet er man imidlertid ikke af den opfattelse, at reformen giver anledning til, at ministeriet bør revidere sin ansættelsespolitik, når det kommer til studentermedhjælpere.

STUDIEJOB GIVER AFKAST

Studentermedhjælper Heidi Bak sidder i HR-afdelingen i Uddannelses- og Forskningsministeriet. Hun fortæller, at ministeriet har mange studerende ansat i vidt forskellige afdelinger. Omkring 10 % af de omtrent 650 ansatte i ministeriet er studerende. Nogle sidder med presse, administration eller lettere analyse, mens andre igen sidder med kundeservice i SU-Slusen. Ministeriet ansætter både studerende på bachelor- og kandidatniveau, og det arbejde, de udfører, afspejler deres kvalifikationer.

Ifølge Heidi Bak er der meget at hente ved at kombinere teori og praksis. Til spørgsmålet om, hvad hun mener, hun får ud af studiejobbet, er svaret prompte: ”I forhold til mit studie vinder jeg helt vildt meget ved at arbejde herinde. Det skaber en synergieffekt, så jeg forstår mit studie endnu bedre.”

Selvom Heidi Bak mener, at studiejobbet giver afkast, får hun ikke lov at arbejde mere end 15 timer om

ugen, som ifølge ministeriets ansættelsespolitik er den maksimale arbejdstid for studerende. Tina Rose Schou, Koncern HR- og Kommunikationschef, fremhæver, at man i ministeriet gør meget ud af at være fleksibel i forhold til studierne, ligesom man gør meget for at sikre, at studierne har førsteprioritet for de studerende. På den måde mener hun, at man sikrer, at de studerende får de bedste muligheder for at kombinere studie og studiejob.

Tina Rose Schou og Heidi Bak mener, at de studerende såvel som arbejdspladsen har meget at vinde ved ansættelsesforholdet. De studerende kan bidrage med frisk viden direkte fra læsesalen, og den praktiske erfaring og idéudveksling med kolleger kan inspirere alle parter.

”Det er altid spændende at få studerende ind i en afdeling. Vi har for eksempel haft en studerende, der holdt oplæg om handicap for vores HR-afdeling. På den måde kan de bringe inspiration ind i ministeriet, ligesom de også får afprøvet deres viden i praksis. Det er noget, der virker motiverende og inspirerende – både for den studerende og for de fastansatte,” siger Tina Rose Schou.

DØGNETS 24 TIMER

For at bruge et udtryk, der anvendes i den konsulentbranche, hvor flere og flere statskundska-ber ender, virker studie kombineret med studiejob som en win-win-situation. Men er det stadigvæk et ubetinget gode,

”

Studiejobbet er en vigtig ressource for den enkelte studerende, og hvis man som studerende dropper det studierelevante arbejde, er det et stort tab af læring og erfaring

– Tina Rose Schou

når man husker på, at døgnet kun har 24 timer? Uddannelses- og Forskningsminister Sofie Carsten Nielsen har fremført, at de studerende bør bruge 43 timer om ugen på studierne. I sidste udgave af MED ANDRE ORD rundede tre undervisere dog tallet ned til 40 timer ugentligt. Men er 40 timers studier foreneligt med 15 timers studentertjans i Uddannelses- og Forskningsministeriet?

”Jeg mener, at det er en afvejning, som den enkelte studerende er voksen nok til selv at foretage. Jeg kan blot sige, at vi tilbyder de studerende fleksible og gode arbejdsforhold, og der er også mulighed for at arbejde på nedsat tid, hvis man giver udtryk for, at tingene ikke går op i en højere enhed,” udtaler Tina Rose Schou. Og Heidi Bak er hurtig til at tage tråden op:

”Der er på nuværende tidspunkt rigtig mange af vores studentermedhjælpere, der får fuldtidsstudier og 15 timers arbejde til at gå op i en højere enhed, og jeg kan ikke se, hvorfor det skulle ændre sig i fremtiden. Det handler i grunden om at kunne sige nej, hvis man føler, at man bliver presset til at arbejde mere, end man har overskud til.”

1. SEPTEMBER 2015

Når nye og gamle studerende efter sommerferien går gennem CSS' porte, følger studiefremdriftsreformen med. Desværre er det kun TV2-vejrets Peter Tanev forundt at spå om fremtiden, og hvordan reformen kommer til at rykke på balancen mellem studie og studiejob

står derfor hen i det uvisse. Hverken Tina Rose Schou eller Heidi Bak mener dog, at reformen kommer til at forrykke balancen så voldsomt, at Uddannelses- og Forskningsministeriet i fremtiden vil få sværere ved at rekruttere studentermedhjælpere.

”Desværre er det kun TV2-vejrets Peter Tanev forundt at spå om fremtiden, og hvordan reformen kommer til at rykke på balancen mellem studie og studiejob står derfor hen i det uvisse”

– Anders Bencke Nielsen & Marie Lentz-Nielsen

”Studiejobbet er en vigtig ressource for den enkelte studerende, og hvis man som studerende dropper det studierelevante arbejde, er det et stort tab af læring og erfaring. Nogle frygter måske, at det bliver nødvendigt at fravælge studiejobbet for at koncentrere sig om at få højere karakterer. Til det vil jeg bare sige, at karakterer ikke er det eneste, der betyder noget, når man søger arbejde. Det betyder lige så meget, at man har indgået i hverdagen på en arbejdsplads. Studiejobbet er altså et vigtigt aktiv for den enkelte,” slutter Tina Rose Schou. ♦

KUNSTEN AT SÆLGE SIG SELV

*Lær at være autentisk, kend dit produkt og nedlæg arbejdsmarkedet med stil.
MED ANDRE ORD har været til personlig branding i Bygning 35.*

Af Katrine Bundgaard Schow Madsen

Ricki Nielsen kigger ud over forsamlingen. Han har været selvstændig coach, foredragsholder og personlig branding-ekspert i næsten fem år, så han kender rutinen. Iført et par laksefarvede jeans og en tætsiddende lyseblå t-shirt med en V-udskæring, der sladrer om hans fortid som idrætsstuderende, bevæger han sig hjemmevant rundt i lokalet.

Publikum udgøres denne eftermiddag af godt 70 studerende, der er valfartet til Bygning 35 for at deltage i kurset 'Personlig branding'. Et kursus, som ganske gratis er blevet udbudt af Københavns Universitet. På tavlen lyser et powerpoint-slide op, der, udover at afsløre dagens agenda, også viser foredragsholderens kontakinfo på Facebook og LinkedIn akkompagneret af et diskret #RickiNielsen.

Gennemsnitsalderen blandt de fremmødte er væsentligt højere end til den gængse fest i Kommunen,

og der kan endda spottes enkelte hårpragter med grålige nuancer. Mange af de studerende i lokalet flyver formentligt snart fra den akademiske rede og ud på arbejdsmarkedet. Her kan færdigheder inden for personlig branding måske være den x-factor, der gør, at kursisterne kan snige sig uden om konkurrencestatens skærsild: arbejdsløsheden. Men hvor bogstavligt skal personlig branding-fænomenet egentligt forstås? Og hvis det personlige skal være et brand, hvor går så grænsen mellem det private og det professionelle?

DIG, ET PRODUKT

"Skab fokus! Slå igennem!" Der er kraft og styrke i Ricki Nielsens oplæg. Kurset veksler mellem hans personlige fortælling om at springe ud som selvstændig coach og små summeøvelser ("Hvad ønsker DU dig mest af 2015?"). "Personlig branding handler om personlig gennemslagskraft," fortæller han, mens hans hænder gestikulerer på en perfekt timet måde.

Om inspirationen er hentet fra oraklet i Delfi vides ikke, men Ricki Nielsen anser selvindsigt og autenticitet som grundpillen i skabelsen af et stærkt personligt brand. Hertil nævner han den tilsyneladende selvmodsigende pointe i, at man skal lære at være autentisk. Ifølge Ricki Nielsen kan man dog styrke sin autenticitet ved at lave små tankeøvelser, som dem han bruger på sit kursus. Kursisterne bliver eksempelvis stillet den opgave, at de på fem minutter skal finde ud af, hvad deres personlige produkt er. Hvilke kompetencer har DU, som kan omsættes til et salgbart produkt?

”Et par af kursisterne kigger opgivende rundt. Til et kursus, der handler om at brande sig selv, er det ikke rart at mangle et produkt at brande” – Katrine Bundgaard Schow Madsen

Rundt omkring bordene bliver der skriblet på livet løs. Et par af kursisterne kigger opgivende rundt. Til et kursus, der handler om at brande sig selv, er det ikke rart at mangle et produkt at brande. Nogle modige studerende deler efterfølgende ud af deres personlige produkter, som inkluderer alt fra nytænkning af folkeskoleundervisningen af tosprogede ordblinde børn til terapiesessioner, der trækker på poststrukturalistisk narrativ metode. Ifølge Ricki Nielsen er bevidstheden om eget produkt dog kun det første babykridt på rejsen. Andre skal også lære DIT produkt at kende.

”I skal vise folk, hvad I kan,” fortæller han, mens han kommer med kursets vigtigste, omend ikke overraskende, pointe: Overlevelse på arbejdsmarkedet handler om netværk, netværk, netværk.

Hvis man vil være god til at netwerke Ricki Nielsen-style, skal man være opsøgende, lyttende, spørgende, interesseret, og – selvfølgelig – autentisk i mødet med den person, som kan hjælpe én med både at sælge og udvikle ens personlige produkt. At menneskelige re-

lationer bruges til indirekte markedsføring, ser Ricki Nielsen umiddelbart ikke noget problem i, så længe man selvfølgelig er ærlig omkring sin mission. En klar skelnen mellem det personlige brand og personligheden er alligevel ikke mulig, mener han.

DET SALGBARE BUDSKAB

Ordet 'branding' i kommerciel forstand stammer fra industrialiseringens England, hvor den øgede vareproduktion skabte et nyt behov for en markedsføring, der gjorde det muligt for forbrugerne at skelne konkurrenternes produkter fra hinanden.

Bygning 35 er både geografisk og tidsmæssigt langt fra industrialiseringen, men hvor meget af ordets oprindelige betydning er stadig intakt? Selvom Ricki Nielsen i alle sine friske farver og motiverende pep-talks forsøger at hjælpe de studerende til succes på arbejdsmarkedet, er det så ikke varens fetichkarakter,

Fortsættes på side 32

han står og prædiker? En tilstand, hvor mennesket er et produkt, og alle relationer er instrumenter, som bliver afvejet efter, om de bidrager til den personlige profitmaksimering anno 2015?

”Titlen på kurset er slet og ret et velovervejet salgstrick, der bejler til de studerendes autentiske ønsker” – Ricki Nielsen

Ricki Nielsen genkender bekymringen for, at branding-fænomenet fører til en salgsmentalitet. Han føler selv, at ordet 'branding' er misvisende for det budskab, som han egentligt vil ud med: Den bedste måde at slå igennem på arbejdsmarkedet er ved at være autentisk. Men salg er, paradoksalt nok, hvad de studerende efterspørger.

”Da vi først udbød kurset her på Københavns Universitet, kaldte vi det 'Styrk dine menneskelige relationer'. Det måtte vi aflyse, da der var for få tilmeldte. Da vi ændrede navnet til 'Personlig branding' var der godt 60 studerende tilmeldt,” fortæller Ricki Nielsen. De studerende var altså ikke lige så interesserede i at forbedre deres medmenneskelige evner, som de var i at lære, hvordan

man gør sit personlige produkt mere eftertragtet. Titlen på kurset er slet og ret et velovervejet salgstrick, der bejler til de studerendes autentiske ønsker.

UDBUD OG EFTERSPØRGSEL

Kurset er ved at have nået sin ende, og de sidste tips er givet videre. Da Ricki Nielsen afslutter sin talestrøm, modtager han et overbevisende bifald. De fleste fremmødte ser ud til at have fået det produkt, de kom efter. Man kan sætte spørgsmålstegn ved, hvorfor kursisterne overhovedet ønsker dette produkt. Man kan ligeledes spørge, hvorfor Københavns Universitet vælger at udbyde et sådant kursus med en oplægsholder, hvis dagsløn formentlig kunne sponsere adskillige fagcaféer i makroøkonomi.

Det kan tænkes, at svarene på ovenstående spørgsmål kan findes uden at opsøge oraklet i Delfi. Måske findes svarene i den lige så hellige udbud- og efterspørgselsmodel. Man kunne forestille sig, at ren og skær faglig finesse ikke længere er nok, hvis man skal imødekomme de mange krav, der efterspøges fra et stadigt mere komplekst arbejdsmarked. Og ligesom i industrialiseringens spæde år er gennemslagskraft måske en nødvendighed for at kunne adskille sig fra det store udbud af kandidater. Det synes både Ricki Nielsen, Københavns Universitet og mange studerende i al fald at mene. ♦

Stemmer du for kaos og lavere kvalitet i den offentlige sektor? **Nej, vel?**

Synes du også, at den danske velfærdsstat bør være kendetegnet ved kvalitet, professionalisme og udvikling? Brænder du for styring, forandring og effektivisering på velfærdsområdet? Vil du gerne være del af en stor international og multidisciplinær organisation med endeløse udviklingsmuligheder? Så kunne Deloitte Consulting godt være noget for dig.

Deloitte Consulting er den førende rådgiver for staten og den offentlige sektor i Danmark og har i øjeblikket cirka 30 statskundskaere ansat. Vores kunder har ambitioner om løbende at udvikle deres opgaveløsning med henblik på at sikre en kvalificeret og effektiv ressourceanvendelse og skabe klare resultater. Hvis du bliver konsulent eller studentermedhjælper hos os, kan du være med til at udvikle og forme fremtidens offentlige sektor.

Vi søger løbende kvalificerede kandidater, og for tiden er vi særligt på udkig efter kandidater til social- og beskæftigelsesområdet.

Kontakt Andreas Hein, andhein@deloitte.dk, eller Martin Sillemann, msillemann@deloitte.dk, hvis du vil vide mere og blive klogere på mulighederne for statskundskaestuderende i Deloitte Consulting.

Deloitte.

FRA SKOLE TIL FABRIK – ET BLIK PÅ FEEDBACK

De studerende har sat obligatorisk feedback øverst på dagsordenen med kampagnen 'Feedback er noget, vi giver til hinanden'. Men skaber feedback dygtigere studerende, eller er det blot et middel til at opnå anerkendelse?

Af Rebecca Elisabeth Mølsted Aatoft

Da jeg startede på Statskundskab, var det ikke med en vision om, at jeg skulle være politiker eller departementschef i et ministerium. Jeg valgte statskundskaben, fordi jeg havde en samfundsfagslærer i gymnasiet, der ikke alene var fagligt dygtig, men som også havde en særpræget karakter, og som jeg elskede og hadede for hans nødvendige kritik. Kritikken kom ikke altid i en pædagogisk form – eksempelvis bad han mig engang om at holde kæft i en løbsk diskussion om globaliseringen, fordi jeg ikke var teoretisk og lød hysterisk, når jeg talte om udbytning af blinde kinesiske børnearbejdere. Ikke desto mindre følte alle elever i hans klasse, at de overværede en samfundsfagsmester udfolde sig, og at de blev set og bedømt retfærdigt.

Jeg forventede ikke denne form for mesterlære på universitetet. Jeg forventede dog heller ikke at blive reduceret til et læringsparat halvfabrikata, der nu er i stand til at producere standardiserede femdagsopgaver uden yderligere begrundelse for den talmæssige brugsværdi, mine undervisere tildeler mig – karaktererne. Jeg får imidlertid hver eneste gang, jeg skal skrive en sådan opgave, en forelæsning om den gode opgave og dens opbygning, som, jeg har lært, omfatter en indledning, redegørelse, analyse, diskussion, konklusion og litteraturliste. Efter de første otte af denne type forelæsninger fandt jeg det klogest at undgå dem, da den gode opgaves opbygning ikke synes at være i forandring.

Som sjettesemesterstuderende har man vænnet sig til at være modtager af en universitetspakke. Herregud,

voksenlivet byder jo på adskillige pakker: vækstpakker, bankpakker, jobpakker og kræftpakker til de uheldige. Dog tænker jeg at vide mere om nytteværdien af disse pakker end om min egen værdi som studerende og fremtidig arbejdskraft. Årsagen kunne være, at de fleste kommentarer, jeg får fra underviserne om min værdi, fremkommer som kollektive skideboller til forelæserne eller i medierne.

FEEDBACK SOM LØSNING

Nogle studerende har igangsat kampagnen 'Feedback er noget vi giver til hinanden', som skal sikre mere og bedre skriftlig feedback på Statskundskab. Kampagnen har modtaget blandede reaktioner – dels på grund af en offensiv e-mailaktion, hvor studerende kunne sende en færdigfabrikeret e-mail til deres undervisere med krav om skriftlig feedback, og dels på grund af administrative overvejelser omkring ressourcetilbruget ved at give individuel feedback. Dertil kommer det vedkommende spørgsmål, om feedback blot bliver et klap på skulderen til de dygtige. Denne pointe kom Anders Wivel med på et dialogmøde med feedbackgruppen, hvor han i en paneldebat sagde:

"Det skal ikke være meningen, at feedback blot er til for, at eleverne føler sig set."

En lærerig pointe med tanke på det pakkesamfund, vi skal vænne os til at leve i, hvor der ikke er ressourcer til at blive set, medmindre man melder sig som deltager i Paradise Hotel. Feedbackgruppens mod-

”

Min frygt ved at få obligatorisk skriftlig feedback er, at jeg får tildelt endnu en pakke – en feedback-pakke. Allerværst i form af et evalueringsskema, som underviseren skal udfylde efter hver opgave. Det ville ikke alene være en yderligere degradering af min arbejdsindsats, det ville være en ydmygelse – en ordmæssig formidling af et tal og ydermere et tidsspild

– Rebecca Elisabeth Mølsted Aatoft

argument er, at den nuværende ordning, hvor man selv kan bede sine undervisere om feedback og måske være heldig at få den, i forvejen tilgodeser de stærke og de højtråbende.

Gruppen ønsker i stedet obligatorisk individuel feedback på samtlige skriftlige opgaver. De har forsigtigt skønnet, at 22 minutters feedback per elev vil koste én procent af taxameterpengene på Institutet. Jeg spurgte en repræsentant fra gruppen, om en eksamensopgave ikke netop skal vise, hvad man kan i det pågældende fag, hvorfor feedback må siges at være en forsinket og ligegyldig vejledningsressource. Gruppens synspunkt er dog, at studiet er sådan opbygget, at fagene ofte ligger i forlængelse af hinanden. Derfor kan man medtage feedbacken til de efterfølgende fag. Som et eksempel på konsekvenserne af den manglende feedback berettede en medicinstuderende til dialogmødet, at hans karakterer på medicinstudiet har været meget svingende frem for at været steget gradvist.

Pointen blev dog en anelse mudret, da mødet præsenterede forskeren Jens Dolin, institutleder ved Naturfagernes Didaktik, der med en rygdækkende undersøgelse fortalte, at feedback kun virker forbedrende, når eleverne ikke får karakterer, idet tallene overskygger ordlyden af bedømmelsen. Dette indikerer, at taldogmatisme og pakkedøsninger ophæver de gavnlige effekter ved at få individuel vejledning og oplysning om egne styrker og svagheder. At ønske feedback for at opnå en kumulativ karakterstigning synes ud fra det synspunkt at være en

selvmodsigelse. Omvendt forekommer det heller ikke som en lærerig proces at besvare undervisernes problemformuleringer i blinde ud fra diverse formalistiske forelæsninger.

FEEDBACK SOM MOTIVATION

Måske man burde diskutere, hvilken værdi feedback har i sig selv frem for at være et præstationsfremmende medikament i udarbejdelsen af det enkelte produkt. Min frygt ved at få obligatorisk skriftlig feedback er, at jeg får tildelt endnu en pakke – en feedbackpakke. Allerværst i form af et evalueringsskema, som underviseren skal udfylde efter hver opgave. Det ville ikke alene være en yderligere degradering af min arbejdsindsats, det ville være en ydmygelse – en ordmæssig formidling af et tal og ydermere et tidsspild. Til gengæld ville jeg have motivationen til at læse globaliseringsteori i min fritid, hvilket jeg gjorde efter min gymnasielærers udbryderske kritik, hvis der var mere end et tal på spil, og hvis jeg følte, at det gjorde en forskel – ikke for mine karakterer, men for min dannelse og evner inden for samfundsvidenskaben. Dette er vel trods alt det produkt, som universitetet tilstræber at udvikle, frem for en række af tal, som om et par år er gået i glemmebogen. En sådan motivation kræver en anerkendelse, som pakketækningen ikke er i stand til at levere. I stedet skaber pakketækningen indstillingen: Hvorfor dog bestræbe sig på at få et stort syvtal, når man med en betydeligt mindre arbejdsindsats kan få et lille syvtal? Oftest kender man alligevel ikke syvtallets størrelse. ♦

DEN SOM GABER ER BANGE FOR FORDYBELSEN

Politologi er spændende at beskæftige sig med. Alligevel møder ens blik ofte en gabende medstuderende på læsesalen, der kvæler koncentrationsbesværet med kulsort Kommunekaffe. Bør forskere og undervisere bestræbe sig på at gøre politologi mere underholdende?

Af Anders Joensen

”Hvad sagde sociologen, som havde bestået statistik, til sociologen, der var dumpet? Stik mig en Big Mac med fritter og cola, tak.” Den joke genkendes nok af mange statskundskabsstuderende af den simple årsag, at det er en af de få jokes, der indgår i de tusindvis af siders pensum, vi gnaver os igennem. Man kunne få den tanke, at mange politologiske forskere bevidst forsøger at undgå at være sjove på skrift.

DE BEGRÆSENDE GENREKRAV

På en flot forårsdag møder jeg professor Peter Dahler-Larsen til en samtale om forholdet mellem humor og politologi. De skarpe solstråler oplyser hans kontor, der blandt andet er udsmykket med prisen som Årets Underviser i 2014. Jeg konfronterer ham med, at nogle medstuderende mener, at der må eksistere to Peter Dahler-Larsen'er: Den karismatiske mand,

de har mødt til forelæsninger, kan umuligt være den samme, som de er stødt på i pensum i National forvaltning.

”I større udgivelseskanaler, som for eksempel *Sage Publications*, er der nogle genrekrav, og hvis man er en prestigefuld og anerkendt forsker, kan man tillade sig at bøje genrekravene lidt. Hvis man ikke er, må man bare følge kravene. Der er et stærkt hierarki, og det enorme publikationspres, som mange forskere oplever, øger presset for at tilpasse sig redaktionelle krav. Men Latour og Žižek skriver, som det passer dem.”

FORSKERE ER JO IKKE ROCKSANGERE...

De store kanoner kan altså sagtens boltre sig, mens mindre anerkendte forskere må rette ind og kvæle den humoristiske gnist, der måske brænder i dem. Men skal man nødvendigvis også more sig, når man

dygtiggør sig i statistik eller forvaltning? Peter Dahler-Larsen taler imod, at man lægger et for stort formidlingsmæssigt pres på undervisere og forskere.

”Jeg er modstander af idéen om, at mennesker helst ikke skal udsættes for noget, der er specielt kompliceret, og at hvis man skal formidle noget videnskabeligt, så skal man helst være stand-up'er eller rocksanger. Modtageren af formidlingen har ikke krav på, at det skal være sjovt.”

DET SJOVE ER STOFFET, IKKE FORMIDLINGEN

Selvom han nedtoner forestillingen om, at det er underviserens opgave at gøre stoffet spiseligt for den studerende, er der ingen tvivl om, at han gør sig mange tanker om, hvad der gør politologi interessant. Især lægger han vægt på det underfundige og gådefulde i vores videnskab. Og for ham er det substansen og ikke formen, man bør lægge vægt på.

”Da James March fandt på garbage can-modellen, er der ingen tvivl om, at han enten havde boet vildt lang tid i Californien, eller også havde han puttet noget i kaffen”

– Peter Dahler-Larsen

”I virkeligheden synes jeg, at der er meget politologi, som er sindssygt sjovt. Da James March fandt på garbage can-modellen, er der ingen tvivl om, at han enten havde boet vildt lang tid i Californien, eller også havde han puttet noget i kaffen. Det handler om at se det sjove i stoffet, ikke det sjove i formidlingen.”

ALLE KNEB GÆLDER

Politologi kan ifølge Peter Dahler-Larsen sagtens være sjovt, hvis man er i stand til at arbejde længe med teorierne. I sin undervisning forsøger han at åbne de studerendes øjne for den politologiske verdens mysterier, som begejstrer ham selv.

”Jeg prøver altid at finde en konflikt i stoffet, som de studerende ikke nødvendigvis selv har set. Jeg vil gerne vise dem, at der er grund til at arbejde med pensum, og at det bliver sjovt, hvis man slider længe nok med teorierne.”

”Det vigtigste for mig som underviser er at give de studerende lyst til at bruge endnu mere tid på stoffet. Og her gælder alle kneb”

– Peter Dahler-Larsen

Rocksanger eller ej – Peter Dahler-Larsen lægger stor vægt på fordybelsen: ”Det vigtigste for mig som underviser er at give de studerende lyst til at bruge endnu mere tid på stoffet. Og her gælder alle kneb.” ♦

KOMMENTAR

MAGT, RET OG BRÆKKEDE NÆSER

Retten taler. Magten handler. Det er en polemisk, men også vigtig, pointe i debatten om Institut for Statskundskabs ansvar for at fremme bestemte demokratiske værdier blandt de studerende. Og pointen bør give anledning til et øget fokus på de arbejdsbetingelser, vi møder som færdiguddannede – især i forvaltningen.

Af Philip Larsen

Hans næse smerter voldsomt. Filosofiprofessorens. For den har Perker-John – en studerende – netop brækket med et hårdt slag under dagens forelæsning i moralfilosofi. Alt imens dette sker, ligger jeg på mit gamle værelse og sprutter af grin og læser videre om ræsonnementet bag Perker-Johns gerning. Jeg forstår, at der er mening med galskaben. At slaget og den brækkede næse markerer en afsluttende triumf i en vigtig pointe:

Perker-John vil vise, at mens retten taler, handler magten, og det får han fint demonstreret, idet han – efter at have sagt et par ord – retter en lige højre mod næsen på sin forelæser i moralfilosofi. Sådan viser han sin argumentation i praksis.

Scenen har brændt sig godt og grundigt fast i min bevidsthed, siden jeg dengang i gymnasietidernes morgen lå og læste i romanen *Fjolsernes Hus*. Og måske med god grund, kan jeg føje til efter mine første år på Institut for Statskundskab.

EN DEMOKRATISK ETIK?

Netop spørgsmålet om ret og magt udgør en gennemgående problemstilling på vores uddannelse, og man behøver blot at vende blikket mod forvaltningen, hvor størstedelen af Instituttets studerende havner, for at blive forvisset om problemstillingens klare relevans. Her er den lige så åbenlys og konkret, som den er vigtig: Forvaltningen har magt til at træffe beslutninger med seriøse konsekvenser for virkelige mennesker, men er bundet af landets love og regler. Magt og ret må – eller bør i hvert fald – gå hånd i hånd.

Jeg har derfor læst særligt nysgerrigt med, når både institutleder Lars Bo Kaspersen og flere studerende i de forrige udgaver af MED ANDRE ORD har diskuteret spørgsmålet. Fra begge sider har der lydt et ønske om, at Instituttet bør gøre mere for at styrke de studerendes demokratiske etik – altså forsøge at finde frem til nogle

fælles svar på, hvorfor vi overhovedet læser statskundskab, og hvad uddannelsen forpligter os til. Svar, som Instituttet aktivt bør formidle i undervisningen, og som gerne skulle ruste os med en sund sans for ret og rimelighed, når flere af os senere skal tage direkte del i magtforvaltningen.

Selv deler jeg dette ønske til fulde, og jeg er grundlæggende enig i, at vi bør erstatte den selvtilstrækkelige studiestartshilsen, som byder 'velkommen til samfundets top', med noget, der sætter samfundet og ikke magten i centrum, sådan som et forslag lød i den seneste udgave af bladet.

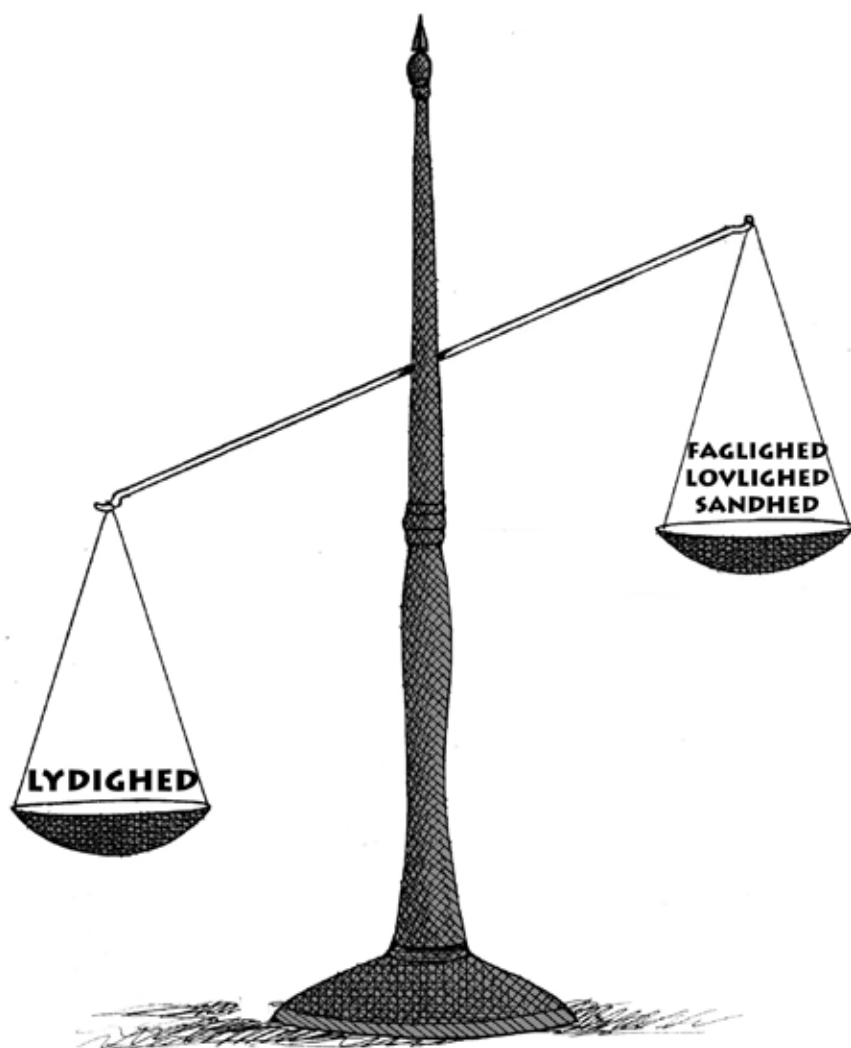
”Det kan vise sig temmelig omsonst at bruge tid på at opbygge en sund demokratisk etik blandt statskundskabere, hvis der er stærke systemiske barrierer for at kunne gøre brug af den i praksis”

– Philip Larsen

Imidlertid mener jeg også, at der hidtil i diskussionen har manglet en yderst vigtig mellemregning. Den handler om de betingelser, som en sådan demokratisk etik må operere under ude i virkeligheden. Her tænker jeg særligt på forvaltningen, hvor mange cand.scient.-poler som nævnt har for vane at ende. For det kan vise sig temmelig omsonst at bruge tid på at opbygge en sund demokratisk etik blandt statskundskabere, hvis der er stærke systemiske barrierer for at kunne gøre brug af den i praksis.

FORVALTNINGENS KARDINALDYDER

Et kort kig på, hvad embedsstanden foretager sig, viser, at dens magtudøvelse favner bredt. Den træffer dagligt

FORVALTNINGSDYDERNE

Lydighedspligten vejer tungt i den danske forvaltning: "Den nuværende vidtgående lydighedspligt medfører altså, at hverken pligten til at handle lovligt, sandhedspligten eller kravet om at holde sig inden for almindelig faglighed har nævneværdig styrke. Slet ikke i praksis. (...) Eftersom der slet ikke findes nogen lov, der giver embedsmænd ret eller pligt til at sige fra, er det i det hele taget forbundet med yderligere usikkerhed, hvornår embedsmænd eventuelt har ret og pligt til at undlade at følge en ordre eller en anmodning fra en overordnet." (Tynell, 2014: 337)

et væld af beslutninger, som kan vedrøre alt fra skønmæssige afgørelser i enkeltsager til input og idéer, der senere skal munde ud i konkrete politikforslag. Alt fra et afslag på en byggetilladelse til det forberedende arbejde i forbindelse med en kommende reform.

På Statskundskab lærer vi blandt andet i faget Offentlig ret, at denne magtudøvelse er underlagt en række kardinaldyder: loyalitet, faglighed, lovlighed og sandhed. Som studerende fristes man på denne baggrund til at slutte, at disse dyder står som bredt lysende ledestjerner

for opgavehåndteringen i forvaltningen. At det er dem, der sikrer kvalitet og hæderlig forvaltningsførelse. Jeg gjorde i hvert fald.

Men graver man et spadestik dybere og spørger ind til dydernes indbyrdes forhold, bliver billedet straks mere mudret – og ikke mindst skræmmende. Det står for mit vedkommende klart efter endt læsning af to aktuelle bøger på området: Jesper Tynells *Mørkelygten* og Tim Knudsen og Pernille Boye Kochs *Ansaret der forsvandt*.
Fortsættes på side 40

”

Embedsmanden er i et ministerstyre som det danske underlagt en vidtgående lydighedspligt. Selv hvis embedsmanden på 'lødige og vægtige måder' kan argumentere for, at udførelsen af ordren vil være i strid med lovgivningen, har vedkommende ret og pligt til at udføre den

– Philip Larsen

LYDIGHEDSPLIGTENS RÆKKEVIDDE

Forfatterne til de to bøger fremhæver nemlig en lang række nyere (betændte) sager, hvor tre af de anførte dyder trumfes både reelt og retligt af den fjerde. Det er kravene om faglighed, lovlighed og sandhed, der må vige for kravet om loyalitet, når der arbejdes i centraladministrationen. Og det er værd at bemærke, at dette foregår inden for rammerne af de gældende regler på området.

Embedsmanden er i et ministerstyre som det danske underlagt en vidtgående lydighedspligt. Den indebærer, at embedsmanden kun har pligt til at sige fra over for en ordre, hvis den kan betegnes som *klart ulovlig*. Ellers har han eller hun pligt til at efterkomme ordren og kan straffes med fængsel for at nægte. Selv hvis embedsmanden på 'lødige og vægtige måder' kan argumentere for, at udførelsen af ordren vil være i strid med lovgivningen, har vedkommende ret og pligt til at udføre den. Dertil kommer så de karrieremæssige vanskeligheder, som ulydighed vil medføre for den enkelte.

Som især *Mørkelygten* viser, bliver der i centraladministrationen gjort mange anstrengelser for at så tvivl om, hvorvidt noget er klart ulovligt. Der bliver – med god grund – gøglet rigeligt rundt i Cirkus Centraladministration på den konto: For er det først lykkedes et ministerium at så tvivl om klar ulovlighed, er der dømt lige lovlig fri leg til at føre ministerens ønsker ud i livet. Kniber det for ministeriet selv, kan det altid hyre

Kammeradvokaten til at finde den rette, betimelige stråmand, der passende kan så tvivl om et forholds ellers klare ulovlighed.

Eksemplerne på sådanne anstrengelser er mange og så groteske, at det kun kan gå for langsomt med at inddrage dem som casemateriale i National forvaltning og Offentlig ret. Og fælles for eksemplerne er, at det i reglen drejer sig om ministerbetjeningssager – altså sager, hvor en minister har haft brug for embedsværkets bistand.

SPØRGSMÅLET OM SKYKLAPPERNE

I sidste udgave af MED ANDRE ORD skrev Gry Inger Reiter og Jens Kristian Rasmussen i et debatindlæg, at:

”Vi [statskundskabere] skal lære, at vi tjener demokratiet og samfundet – og ikke blot den nærmeste overordnede. At vi bør føle et ansvar for samfundet, og at denne højere sag bør være ledestjerne for vores faglige virke.”

De anførte endvidere, at ”det ikke [er] nok at tage skyklapper på og vende blikket alene mod lydighedspligten”, når vi som færdiguddannede politologer sidder et sted ude i virkelighedens forvaltning.

Men tager man de retlige og reelle betingelser, som embedsværket er underlagt, i betragtning, virker det forkert at opstille det som et mere eller mindre aktivt valg for embedsmanden 'at tage skyklapper på'. Det er

”

Eksemplerne er mange og så gro-
teske, at det kun kan gå for lang-
somt med at inddrage dem som
casemateriale i National forvalt-
ning og Offentlig ret

– Philip Larsen

langt snarere et imperativ, som magten – det politiske niveau – uden videre og juridisk set ganske legitimt kan påtvinge forvalteren.

ÉN PÅ SNUDEN

Spørgsmålet om at styrke de studerendes demokrati-
ske etik på Statskundskab kompliceres altså af, at In-
stituttet ikke blot kan nøjes med at hyppe sine egne
normative kæpheste. Der må også sideløbende rettes
skarpt fokus på det system, som landets embedsmænd
må operere i.

Eksempelvis kunne Instituttet opprioritere kravene til
empirisk paratviden i forvaltningsfagene, så vi som
studerende ikke i al for høj grad selv er nødt til at ind-
hente forsømt viden ved siden af studierne. Disse ind-
sigter kunne følgelig danne afsæt for en række vigtige,
normative forvaltningsetiske diskussioner, der – som
Gry Inger Reiter og Jens Kristian Rasmussen så rigtigt
påpeger – på nuværende tidspunkt glimrer ved deres
fravær.

Gevinsten er forhåbentligt, at en sideløbende solid sko-
ling i embedsværkets arbejdsbetingelser også giver de
bedste forudsætninger for senere at kunne rokke ved
de barrierer, som gør det sværere for cand.scient.pol'en
at være styret af en demokratisk etik.

Og lige så vigtigt: Vi undgår ubehagelige overraskelser
i fremtiden, hvis vi husker at være opmærksomme på
embedsstandens arbejdsbetingelser. Alternativet sy-

nes let at kunne blive, at vi selv – ligesom forelæseren
i moralfilosofi – ender med at blive overrasket af en
ordentlig én på sinkadusen, når vi en dag sidder over
for forvaltningens svar på Perker-John og trodsigt for-
søger at kvidre lidt om demokratisk skikkelighed og
en højere sag. I modsætning til fiktionens Perker-John
ryger hans pendant i forvaltningen ikke i fængsel. Han
ansætter bare en anden og forvalter videre, sådan som
magten har for vane. ♦

REFERERET LITTERATUR

- Hansen, Nicki B. E. *Fjolsernes Hus*. 2006. Forlaget tab&nar. ISBN: 87-91846-07-2
- Knudsen, Tim & Pernille Boye Koch. 2014. *Ansaret der forsvandt*. Forlaget Samfundslitteratur. ISBN: 9788759319390
- Tynell, Jesper. *Mørkelygten*. 2014. Forlaget Samfundslitteratur. ISBN: 9788759319659

Se i øvrigt også:

”Vi får ro til at arbejde i fred”. Philip Larsen, 2013. Bragt i MED ANDRE ORD #1. Om faglige arbejdsbetingelser i embedsværket og de mulige konsekvenser af den nye offentlighedslov. Interview med Jesper Tynell. ISSN: 2246-0926. Tilgængelig som pdf på polsci.ku.dk/mao

In this short essay Ayca Uygur reflects upon her own experience in writing a PhD dissertation.

ESSAY

MY PHD – A WINDING ROAD

By Ayca Uygur, PhD student at The Department of Political Science, University of Copenhagen

Writing a PhD dissertation is not a straightforward journey. You start up with many positive, even euphoric, emotions. After all, it is now official that your idea is actually worth something. And even though some people will keep asking if your student life will ever end, you know that this IS a real job and that a whole new learning experience is ahead of you. As the journey continues, there will be ups and downs, crossroads where important decisions will be made, and probably a destination quite far away from what you originally planned on. But in the end, the journey is all yours; and it shapes your thinking as much as you shape it – and that's what makes it so much fun and rewarding.

This is my attempt to talk to you about my own journey, what my project came up to be and how it first started taking form in my mind. Hopefully, you will get to see that what I do is inherently connected to who I am and how I desire the world to be.

"SOO... WHAT IS YOUR PHD ABOUT?"

When you are a PhD student, you get this question A LOT. Over the course of three years or more, you eventually end up with a short and a long answer and you pick one depending on the social occasion and the intensity of the puzzled look on people's faces. My short answer usually is 'Europeanization of security sector reforms in Turkey and Poland and the role informal institutions play during the implementation stage'. But unless you are at a party, the longer version is much more fun to hear:

In the more general theoretical sense, I am interested in understanding the relationship between institutional change and political outcomes. Depending on your angle, institutional change can mean anything from constitutional amendments to changing norms and identities in any form of organization over time. But do written rules of the game, or what we sometimes call formal institutions, lead to similar political outcomes? Say, for instance, will making military budgets subject to parliamentary approval lead to similar degrees of civilian oversight in different contexts? No, it will not. There are many potential answers as to why this is the

case, but my idea was to look into the interaction of formal and informal rules that guide the behavior of the implementers of reform: administrative and judicial bureaucracy. Can the informal principles that guide the behavior of these actors have anything to do with the different ways in which reforms are being implemented?

In my opinion, EU's newest members and candidate states give us an incredible empirical space for exploring this relationship. Since the 1990s, where 'Eastern enlargement' became a possibility, the European Union and its member states have taken on the task of 're-unifying Europe' under the condition that potential member states transform their economic, political and societal institutions at a fast pace. There were benchmarks along the way and the better the candidate states 'performed' the more were the benefits. In this sense the amount of formal institutional change that has been taking place and been monitored by the EU is simply immense. On the other hand, we are faced with such diverse state and societal traditions that we can expect to observe a good deal of tension and interaction between formal and informal institutions in determining the course of politics.

I picked Turkey and Poland as my two cases because they present very different values on the implementation of civilian oversight reforms. Going on fieldwork in both countries to interview officials who are in charge of implementing security sector reforms, I have been aiming at uncovering the major differences as to how rule enforcers in these different contexts understand, interpret, challenge and apply a particular EU reform. In the end, I hope my project will say something very specific about why EU rules and norms translate differently to different domestic contexts during enlargement.

THE SHAPING OF AN IDEA

My theoretical interest was formed through meeting two excellent academics. As a master student at LSE, I took Mark Thatcher's course on institutional change. His approach was so demanding *Fortsættes på side 44*

and so comprehensive that I eventually ended up liking all the puzzles that we were trying to explain in class and even came up with my own. On the other hand, a different course by Jonathan White introduced me to practice theory and eventually I was convinced that I could find some answers in the intersection of these two separate theoretical traditions. So in my opinion, it is never a bad idea to endure those theoretical weeks even though you are not into political theory.

My worldview and work experience have been equally influential in guiding me towards my empirical interest. I was born and raised in Turkey by a politically oriented family, which meant that political, and often sad, stories from their youth were a part of usual dinner-time conversation. Being a citizen of a country with such troublesome encounters with democracy created in me a desire that has stayed with me ever since: Understanding things in order to make them better. Understanding the role of the armed forces was (and still is) a big deal in terms of making sense of Turkey's overall experience with democracy.

After I wrote my master thesis on Turkish security sector reform, I got a job at UNDP as a junior expert. This was an incredible opportunity and I was to work with officials from the ministry of interior, as they were to implement an EU-funded project about civilian oversight. In a sense, this was like a pilot study where I got to observe the everyday interactions between actors who are essential to the reform process. After completing my task and reflecting back on it, I had already developed a strong interest towards studying the role of informal institutions in reform implementation.

THINKING ABOUT TAKING ON RESEARCH?

I close with a final word to those who are considering taking on research: If you love politics, there is a great chance that you will love conducting your own research on something that matters the most to you. After all, there is great joy in having so much freedom and influence regarding your own work. But it is also OK if you do not want to decide yet. Hopefully, my experience has shown that the choice between academia and other types of work is not that black and white at all. Signing up for a PhD program does not necessarily mean a lifetime commitment to an academic career; and working on the field before taking on an academic task may be exactly what you need to find your own puzzle. ♦

FORSKNING: HVAD SKAL DET NYTTE?

Mener du, at forskning bør spille en aktiv rolle i at forandre, udvikle og nytænke samfundet? Har du en fornemmelse af, at meget af den forskning, der bedrives på Institut for Statskundskab, ikke får en virkning på den anden side af de tykke mure? Hvordan forestiller du dig forskningens rolle i fremtiden?

Hvis du som forsker eller studerende har stillet dig selv ovenstående spørgsmål og mener, at du ligger inde med relevante refleksioner – eller måske endda svar – er du mere end velkommen til at bidrage til temasektionen i næste udgave af MED ANDRE ORD.

Artikler, essays, kommentarer, spørgsmål og ideer modtages med kyshånd på mao@ifs.ku.dk.

Deadline er den 20. august 2015.
Redaktionen glæder sig til at høre fra dig!

POLITIKERFABRIKKEN

KEND DIN CAND.SCIENT.POL.

Af Katrine Bundgaard Schow Madsen & Anders Bencke Nielsen

Nogle tæller får. Andre tæller statskundskabere i Folketinget. I skrivende stund har 40 af Folketingets 179 medlemmer på et eller andet tidspunkt i deres liv lagt vejen forbi et af landets statskundskabsstudier. Statskundskab på Københavns Universitet er politikerfabrik nummer 1.

Hvorvidt det er et demokratisk problem, at en stor del af kongerigets politiske elite har drukket for gamle guldøl i Jacques D, mens Thomas Helmig bragede ud af de forpinte højtalere, er et alt for stort og vigtigt spørgsmål at behandle i en krydsogtværs. Det lader vi derfor ligge til en anden gang.

Vi tager i stedet fat i kraven på de politikere, der har været en tur forbi vort eget institut. Din opgave som læser er nu at gætte navnene på de seksten personer, der gemmer sig bag tallene. I ligestillingens hellige navn kan vi allerede nu afsløre, at de elleve er kvinder.

Noget, der måske vil falde dig i øjnene, er de (ud fra nutidens standarder) forholdsvis mange år, som vores 16 politikere har tilbragt med læsningen. Hvis det er et adgangskrav til Folketinget, at man har været ligeså længe om studierne som flere af disse folkevalgte, løser det potentielt demokratiske problem langsomt sig selv, når studefremdriftsreformen har første skoledag til september.

God fornøjelse!

LODRET

2. (EL). Stud.scient.pol fra 2009. Hendes fornavn og hårfarve passer usandsynligt godt sammen. Skabte overskrifter i 2011, da det kom frem, at hun er erklæret støtter af PFLP og FARC.
3. (RV). Cand.scient.pol. 2000-2009. Hun er kendt som et af sit partis mest højtråbende debattører og har blandt andet skabt overskrifter med sine stærke holdninger om kongehuset, kvinder og humanisme.
4. (S). Cand.scient.pol. 2004-2009. Denne nordjyde tager indspistheden til nye højder, da hun privat danner par med Henrik Sass-Larsens spindoktor, som ligeledes har læst statskundskab på Københavns Universitet.
5. (S). Cand.scient.pol. 1987-1994. Hendes partner har flair for skuespil, og så har parret for nyligt fået en lektion i privatøkonomi, så skatten nu bliver betalt til tiden.
7. (S). Cand.scient.pol. 2006-2011. Stammer fra det danske mindretal i Tyskland, hvilket er et gennemgående tema på hendes Facebook-side. Hendes speciale handlede om, hvorvidt kvindelige folketingskandidater har lettere ved at blive valgt end mandelige.
8. (S). Cand.scient.pol. 1999-2007. Tidligere kommunikationschef i LO. Han hævdede under en P1-debat, at whistlebloweren Edward Snowden skulle have solgt hemmelige dokumenter til højstbedyende.
9. (K). BA scient.pol. 1997-2000. Cand.scient.pol. 2004. Farmand er tidligere arbejds- og finansminister. Kom i fedtefadet i 2006, fordi hun havde købt et falskt Gucci-ur i Kina. Udpræget hestepige.
10. (S). Cand.scient.pol. 2006-2011. Født samme år, som Danmark brillerede ved VM i Mexico. Kom i modvind i februar i år, fordi han tilsyneladende ikke helt kunne holde styr på alle sine boliger.
11. (V). Cand.scient.pol. 2008. Stiftede i 2011 netværket med det mundrette navn, Anti Forbud Danmark. Han udgav som sit partis integrationsordfører i 2014 sin egen værdikanon om danske værdier, hvilket ikke blev modtaget med klapsavler fra offentligheden.

12. (SF). Cand.scient.pol. 1992-2010 (orlov fra 2000-2010). Blev kendt som hende, der i 2014 overtog roret for et særdeles udfordret parti. Danner privat par med en Villy, som også er navnet på hendes forgænger.
13. (K). Cand.scient.pol. 1986-1994. Han hedder Arthur til mellemnavn og har udtalt, at flere Bugatti'er i gaden ville være win-win for samfundet.
14. (RV). Cand.scient.pol. 1981-1992. Han har både arbejdet som opvasker og som økonomichef i Københavns Kommune. Oprindeligt fra Vestegnen, men trives nu bedst i Nordsjælland.

VANDRET

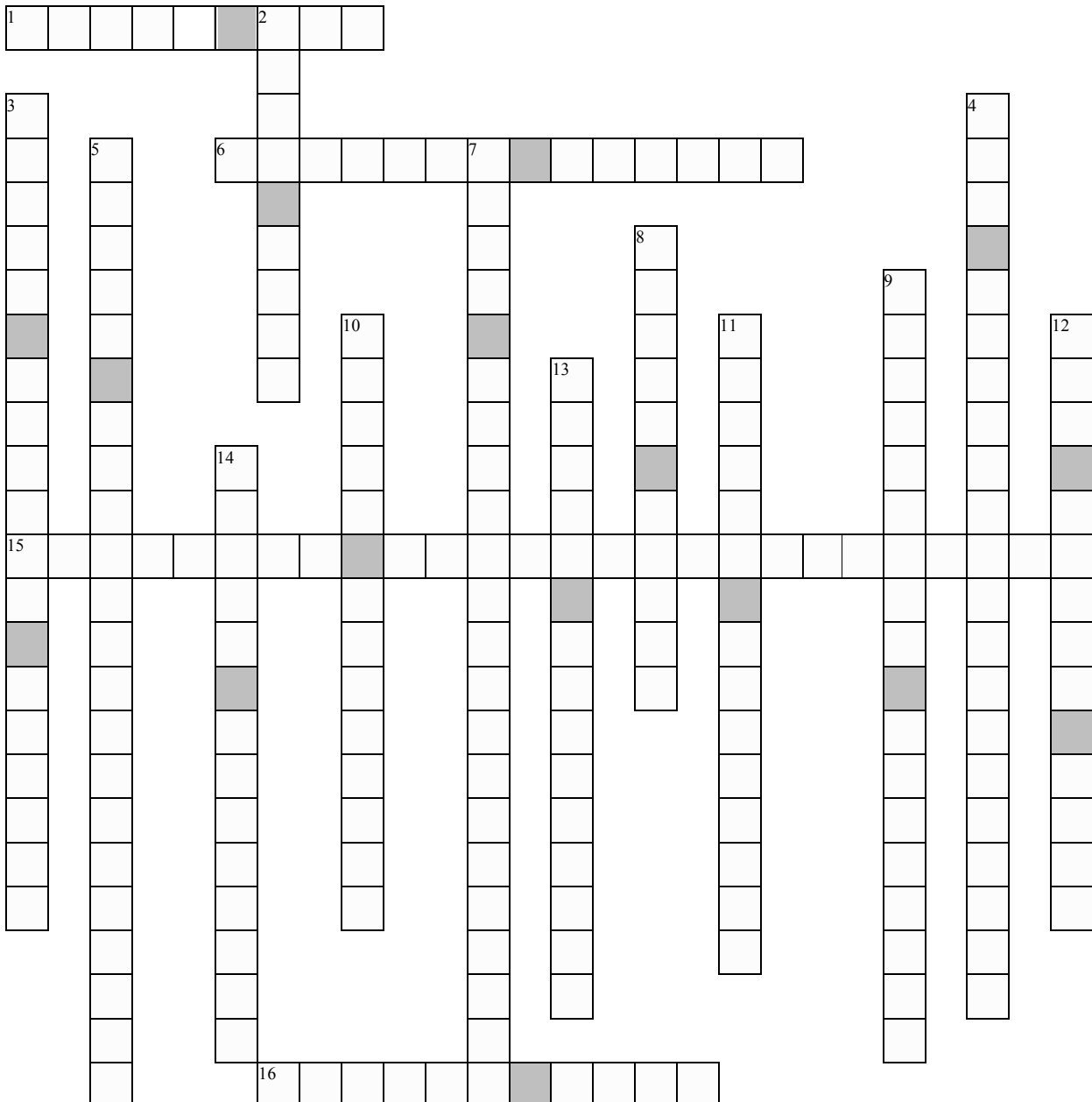
1. (RV). Cand.scient.pol. 2007-2012. Taler tysk som følge af opvækst i Sønderjylland og mestrer også fransk efter et længere ophold i landet. Fortæller på sin hjemmeside, at hun elsker hygge med vennerne, rødvin, vandring og bøger.
6. (RV). Cand.scient.pol. 1992-1999. Tidligere ekstern lektor i Offentlig forvaltning her på Institutet. Meldte sig ind i Radikal Ungdom i 1992, fordi hun blev stiktosset over det danske nej til Maastrichttraktaten.
15. (S). BA scient.pol. 1998-2003. Cand.scient.pol. 2010. Blev i 1994 dømt efter straffelovens § 137 for at kaste levende dværghøns ned i folketingssalen fra tilhørerpladserne. Hun skabte også ravage i 2003 ved at have lidt for tætte forbindelser med nogle malingskastende aktivister.
16. (S). BA scient.pol. 2003-2007. Partneren udgav i 2008 albummet Nærmest Perfekt. Selvom hun startede som folkesocialist, var hendes mest folkelige moment, da hun i 2014 svingede hofter for Familien Danmark i tv-programmet 'Vild med dans'.

VIGTIGT!

Hvis en politiker staves med bindestreg, er det også tilfældet i dette krydsord. De skraverede felter angiver et mellemrum i navnet og skal derfor ikke udfyldes.

EKSEMPEL:

1	M	E	D		A	N	D	R	E	-	O	R	D
---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---

SVARENE FINDES PÅ NÆSTE SIDE

DET SKETE!

FEEDBACK-MØDE

Der blev lagt op til et dialogmøde af internationale dimensioner, da studerende og repræsentanter fra institutledelsen mødtes for at snakke feedback. Som med alle andre store konflikter kan løsningen endnu kun anes i horisonten.

SIMPLY MORGENMAD

Nu kan du starte dine hårde studiedage med det nye morgenmadsinitiativ fra CSS' helt egen underjordiske NOMA. Æg, bacon og uspecifiseret wienerbrød kan alt sammen blive dit for kun halvdel af din SU. Mandag morgen bliver aldrig den samme igen.

VI ER VERIFICERET ELITÆRE

De to sociologistuderende Mikkel Torp Thomsen og Yevgeniy Golovchenko konkluderede i rapporten *Partier imellem – Et sociologisk blik på uddannelsers forbindende rolle i Folketinget*, at Statskundskab på KU er politikerfabrik nr. 1.

ID-DEBAT OM PENGEPOLITIK

Der blev udvist en hidtil uset interesse for økonomi, da International Debat inviterede til diskussion om pengepolitik og kronekurs. En række af dansk økonomis absolutte superstjerner talte for fulde huse, og ID-foreningen blev ugens økonom i skysovs.

(U)AUTOMATISKE DØRE

Frustrationen var stor og reaktionsevnen forbløffende langsom, da flere af de automatiske døre i starten af semesteret blev udskiftet og derfor skulle åbnes manuelt. Flere studerende overvejede at klage til Arbejdstilsynet over denne åbenlyse overbebyrdelse af legemet.

SEMESTERSTARTSFEST

Det festlige startskud på dette semester bød på en sjælden kombination af indie-musikere og beskidte rap-toner, hvilket ikke desto mindre skabte et solidt grundlag for fest og efterfølgende fortrydelse.

SVAR PÅ KRYDSORD FRA S.46-47

LODRET

2. (EL) Rosa Lund
3. (RV) Zenia Stampe Lyngbo
4. (S) Ane Halsboe-Jørgensen
5. (S) Helle Thorning-Schmidt
7. (S) Anne Fuglsang-Damgaard
8. (S) Jeppe Bruus
9. (K) Charlotte Dyremose
10. (S) Simon Kollerup
11. (V) Martin Geertsen
12. (SF) Pia Olsen Dyhr
13. (V) Brian Mikkelsen
14. (RV) Helge Jacobsen

VANDRET

1. (RV) Lotte Rod
6. (RV) Camilla Hersom
15. (S) Pernille Rosenkrantz-Theil
16. (S) Astrid Krag

Jeg skulle gerne holde husfolk

Jeg skull' gerne holde husfolk,
også jeg skull' fæste piger,
blot de gik med bark for bomuld,
laved' lækker mad af ler kun,
eller levede af intet,
klared' sig med ingen klæder.
Sådan fik jeg femten ansat,
tog et bundt at byde over.
Men som nu forstår jeg ikke,
fatter ganske enkelt ikke
hvad der plager vore piger,
hvorfor fanden de vil flytte,
ikke én kan holde ud her,
ingen gå mig her til hånde.

Elias Lönnrot

Søren Sørensen

MED ANDRE ORD

Europæisk lyrikantologi
1200-1900

BUREAUETS LOMMEBIBLIOTEK

I antologien MED ANDRE ORD har forfatteren Søren Sørensen oversat en række klassiske europæiske digte, blandt andet dette digt fra den finske folke-mindesamler Elias Lönnrot (1802-1884).

Elias Lönnrot var grebet af tanken om at skabe en national bevidsthed i Finland, der på det tidspunkt kæmpede for at vriste sig fri fra det svenske kulturelle overherredømme, som stadig herskede i den forhenværende svenske provins. På sine lange rejser gennem tyndt befolkede egne nedskrev Lönnrot de sange og fortællinger, som skovbønderne kendte, deriblandt myter om verdens skabelse og heltenes kampe. Disse samlede han sidenhen i sit nationalepos Kalevala. Senere udkom flere digte og fortællinger i Kanteletar elikkä Suomen kansan vanhoja lauli ja virsiä - eller på mere mundret dansk Sanggudinden eller Finlands folks gamle sange og salmer.

Ved at dokumentere det finske sprogs rigdom kæmpede Lönnrot for folkesproget og dermed imod det officielle svenske sprog. Det var en kamp for det nationale, men også for underklassens rettigheder over for urimelige arbejdsgivere samt for kvinders rettigheder som i ovenstående digt. Det sociale, det konspolitiske og det nationale er flettet sammen i Lönnrots Jeg skulle gerne holde husfolk.

Søren Sørensen (født 1937) er forfatter, billed-kunstner og foredragsholder med speciale i europæisk litteratur samt nordisk og finsk historie. Han har et omfattende forfatterskab bag sig inden for både faglitteratur, romaner, noveller og digte.

Søren Sørensen kontaktede redaktionen i forbindelse med udgivelsen af sin antologi MED ANDRE ORD, en samling af klassisk europæisk lyrik fra Dante til Rilke. På redaktionen tror vi ikke på sproglige tilfældigheder, og vi blev derfor hurtigt enige om, at vores navnebror skulle omtales på denne side. Vi takker for bidraget.

Antologien kan købes på Det Poetiske Bureaus Forlag.
- Citatvalg og følgetekst af Søren Sørensen

DANIEL
KRAJEWSKI